Registered M. 916.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை

என்னும்

ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்து ஶிஷ்ய ஸபைப்

பத்ரிகை.

ஸம்புடம் 3.] ப்ரமாதீச ௵ மார்கழி ௴. [ஸஞ்சிகை 11.

பத்ராதிபர்:—எஸ். வாஸுதேவாசார்யர்.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் ... ... 401.

2. ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்
ஸ்ரீ. எஸ். வாஸுதேவாசார்யர் ... ... 414.

3. விஶிஷ்டாத்வைதம்
ஸ்ரீ. எஸ். வாஸுதேவாசார்யர் ... ... 425.

4. ஸ்ரீ அஹோபிலம்
அஹோபிலகம்பி ... ... 433.

5. கடிதங்கள் ... ... 437.

6. புஸ்தக விமர்ஶம் ... ... 438.

7. பிரிவுகளின் அறிக்கை ... ... 439.

ஸ்ரீ அஹோபில மடத்து ஶிஷ்ய ஸபையின் கார்யதர்ஶியால்

ப்ரதி மாஸம் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ், சென்னை.

Copy-right reserved.

Annual Subscription Rs. 2-0-0] [Single Copy As. 3.

THE VEDANTA DIPIKA.

A MONTHLY TAMIL JOURNAL

OF

HINDU RELIGION AND PHILOSOPHY.

Editor.—S. VASUDEVACHARIAR B. A., L. T.

Vol. 3—No. 11.

December 1913.

NOTICE.

All contributions etc. should be addressed to **The Editor**, and all business letters, money orders etc. to **The Manager**, the Vedanta Dipika, 11 Kesavaperumal Sannidhi Street, Mylapore, Madras. Communications intended for publication in the succeeding issue should, as far as possible, reach the Editor not later than the 15th of the month. The Secretaries of affiliated associations are requested to send in every month advertisements and reports of meetings for publication.

Subscribers are requested to send their subscriptions for Vol. 3 as early as possible. Intending advertisers are requested to apply to the Manager for terms.

☞ பத்ரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவது "பத்ராதிபர்" என்கிற விலாஸத்திற்கும், கடிதங்கள் அனுப்புவதும், கட்டணம் கட்டுவதும், விலாஸ மாறுதல்கள் அறிவிப்பதும், மற்றெல்லா விஷயங்களும் "மானேஜர், வேதாந்ததீபிகை, கேசவப்பெருமாள் ஸந்நிதி வீதி, மயிலாப்பூர்" என்கிற விலாஸத்திற்கும் அனுப்பப்படவேண்டும்.

ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் 15உக்குள் கிடைக்கும் விஷயங்கள் தான் அந்தந்த மாஸத்து ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும். ப்ரதி மாஸமும் பிரிவுகளின் கார்யதர்சிகள் அங்கங்கு நடக்கும் விசேஷ வ்ருத்தாந்தங்களை தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யும்பொருட்டு எழுதி அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். சந்தா தாரர்கள் எல்லாரும் மூன்றாவது வருஷச் சந்தாவை விளம்பமில்லாமல் அனுப்பவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

வருஷம் 1-க்குக் கட்டணம் ரூபாய் 2.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை

என்னும்

ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்து ஶிஷ்யஸபைப் பத்ரிகை.

பத்ராதிபர் :—எஸ். வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 3.] ப்ரமாதீச௵ மார்கழி௴ [ஸஞ்சிகை 11.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்ப
ரம் ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜய
ஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

இக்காலத்திய நிலைமை.

“க்ருதே சதுஷ்பாத் ஸகலோ நிர்வ்யாஜோபாதிவர்ஜி
த: । வ்ருஷ: ப்ரதிஷ்டிதோ யத்ர மநு
ஷ்ய ஹாரதஸ்து ஹ ॥ கலயஸ்த்வாதவிஷ்டஸ்து
த்ரிபிரம்சை: ப்ரதிஷ்டித: । த்ரேதாயாம்
த்வாபரேऽர்தேந வ்யாமிச்ரோ யத்ர உச்யதே ॥ த்ரிபிரம்
சை ரயஸ்துஸ்த ஏகாம்சாக்ருதி திஷ்டதி । தாமஸம் யுக
மாஸாத்ய ததா ஹாரதஸ்தத: ॥” என்று சதுர்யுகத்தின் ஆதி யுகமாகிற க்ருதயுகத்தில் தர்மம் நிஷ்கபடமாகவும் லோபம் முதலியவையற்றும் பூர்ணமாக அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றதென்றும், அதற்குஅடுத்த த்ரேதாயுகத்தில் தர்மம் ஒரு பாகம் குறைந்து அதர்மம் கொஞ்சம் ஆவிர்பவிக்கின்றதென்றும், அதற்குப் பின்

வரும் த்வாபர யுகத்தில் தர்மமும் அதர்மமும் ஸமமாக லோகத்தை வ்யாபித்து நிற்கின்றதென்றும், கடைசியான கலியுகத்தில் தர்மம் அத்யந்தம் லுப்தமாகி அதர்மம் தலையெடுத்து ஜகத் முழுவதையும் ஆக்ரமித்து நிற்கின்றதென்றும் ஸ்ரீபாரதம் முதலிய இதிஹாஸங்களிலும் மற்றைப் புராணங்களிலும் நாம் படிக்கிறோம். இதை அநுஸரித்து, இக்காலத்திலுள்ள சில வைதிக வ்ருத்தர்கள், இப்பொழுது தர்மம் அநுஷ்டிக்கிறவர்களில் அநேகர் தர்ம ஜாலத்தை விஸ்தரித்து லோகங்களை வஞ்சிக்கிறார்களென்றும், ஸத்யம் முதலியவை இப்பொழுது லோபத்தை அடைந்து அந்த ஸத்ய ஹானியினால் ஆயுஸ் க்ஷயித்துப் போய் ஜநங்களெல்லாம் வித்யாஹீநர்களாகவும் லோபமோஹபரர்களாகவும் காமாஸக்தர்களாகவும் இருக்கிறார்களென்றும் மிக்க நிர்வேதத்துடன் சொல்லிக்கொண்டு, 'இனி ஜகத்துக்கு ஶ்ரேயஸ் எவ்விதமாக ஸம்பவிக்கப்போகின்றது?' என்று வருந்துகிறார்கள். க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் தர்மம் குறைவடைகின்றதென்றும், தங்கள் பால்யத்திலிருந்த ஆயுஸ்ஸும் வீர்யமும் புத்தியும் பலமும் தேஜஸ்ஸும் கூட இப்பொழுது இல்லை என்றும் அவர்கள் மிகவும் ஶோகிக்கிறார்கள். இவர்கள் ஶோகிப்பது முழுவதும் ஸரியான காரணத்துடன் கூடியதா? இல்லாவிட்டால், அதீதமான காலத்தைச் சிறந்த காலமாகவும் ஸந்நிஹிதமான காலத்தை தோஷதுஷ்டமாகவும் தோன்றச் செய்யும் வார்த்தக ப்ரயுக்தமான ப்ரமத்தால் உண்டானதா? என்பதைச் சற்று விசாரிப்போம்.

இப்பொழுது இருக்கும் காலஸ்திதியைக் கவனித்துப் பார்த்தால், உண்மையாகவே சில தர்மங்கள் லுப்தங்களாகி வருகின்றன என்பதை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஜாதி ப்ரயுக்தமான தர்மங்களும், ஶாஸ்த்ரம் முதலியவைகளில் விஶ்வாஸமும், பரம்பரையாக நடைபெற்றுவரும் ஆசாரங்களில் ப்ரதிபத்தியும் இக்காலத்தில் மிகவும் குறைந்திருக்கின்றன. ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைஶ்ய ஶூத்ரர்களென்னும் வர்ணபேதங்கள் க்ரமஶ: அழிந்து போவதையும், போஜநாதிகளில் பஹுகாலமாக ஏற்பட்டு வந்த நியமங்கள் சீர்குலைவதையும், அப்ரத்யக்ஷமான தேவ பித்ருக்களுடைய ஆராதநாதிகளில் ஶ்ரத்தை குறைவதையும், உடனுக்குடன் பலங்களைக் கொடுக்காமலுள்ள ஸந்த்யாவந்தநம் முதலி

யவைகளில் அஸங்கத புத்தி உண்டாவதையும், அர்த்த ஸம்பாதநமே மிகப் பெரிதான தர்மம் போலக் கொண்டாடப்படுவதையும் நாலா பக்கங்களிலும் எல்லாரும் பார்க்கக் கூடும். பாஷாந்தரத்தை அப்யஸித்து ஶாஸ்த்ர வஶ்யர்களுடைய ஸம்பர்க்கமின்றிக்கே வளர்ந்து வந்துள்ள லௌகிகர்களுள் இம்மாதிரியான நோக்கம் பெரும்பாலும் காணப்பட்டாலும், சில ஸாத்விகர்களான மஹான்களை விலக்கிவிட்டால், பாஷாந்தர அப்யாஸ மின்றிக்கே வேதாத்யயநத்தைச் செய்துகொண்டு வேறு எவ்வித வ்ருத்தியையும் அவலம்பிக்காமலிருக்கும் வைதிகர்களுள்ளும் இதே விதமான நோக்கத்தை நாம் காண்கிறோம். ஆனால், ஸத்யம் ஆத்யந்திகமாகத் தவறிவிட்ட தென்றாவது, ஜநங்களெல்லாரும் லோபம் மோஹம் முதலியவற்றால் ஆக்ராந்தர்களாகி விட்டார்களென்றாவது நமக்குத் தோன்றவில்லை. கணக்கற்ற மஹான்கள் ஸத்யஸந்தர்களாகவும் தர்ம பரர்களாகவும் இருப்பதை இக்காலத்திலும் காண்கிறோம். ஆகையால், 'இந்தக் காலம் அத்யந்தம் கெட்டுப்போய்விட்டது; இனி ஜகத் க்ஷேமமடைவது ஸாத்யமில்லை' என்று சொல்வது கொஞ்சம் அத்யுக்தியே. ஜாதி ஸாங்கர்யமும் சில கட்டுப்பாடுகளில் ஒருவித தளர்ச்சியும் சில இடங்களில் உண்டாகிக்கொண் டிருக்கின்றன என்பது மாத்ரம், ஸர்வமும் ப்ரதீகாரமின்றிக்கே நஷ்டமாகிவிட்டது என்று சொல்வதற்குத் தகுந்த காரணமாகுமா? நிஷ்பக்ஷபாதமாகப் பார்க்கும் நமக்கு இக்காலத்திய ஸ்திதி அவ்வளவு இருள் மூடினதாகத் தோன்றவில்லை; ப்ரத்யுத, சில அம்ஶங்களில் முற்காலத்து ஸ்திதியைவிடச் சிறந்ததாகவே தோன்றுகின்றது. அந்த அம்ஶங்களிற் சில வற்றை இப்பொழுது எடுத்துக் கூறுவோம்.

ஸாமாந்யமாக, தர்மத்தில் ஒருவித அபிருசி உண்டாவதற்கும் பாபத்திலிருந்து பயப்படுவதற்கும் தைவமொன்று உண்டு என்று விஶ்வஸிப்பதற்கும் பரஸ்பரம் ஸௌஹ்ருத் பாவத்தை முன்னிட்டு வர்த்திப்பதற்கும் ஜ்ஞாநம் முக்யமான ஹேது வென்பதை எல்லாரும் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். எவ்வித ஜ்ஞாநமுமில்லாமல் ம்ருக ப்ராயர்களாக ஜீவித்துவரும் காட்டு மனிதர்களிடம் தர்மாநுஷ்டாநத்தையாவது தைவ பக்தியையாவது சிறந்த ஸௌஹார்த்தத்தையாவது நாம் காண்கிறோமில்லை. லோக வ்ருத்தாந்தங்களைத் தெரிந்தும் பெரியோர்களுடன் பழகியும்

ஜகத்தின் ஸ்திதியைத் தமது புத்தியைக் கொண்டு நிரூபித்தும் இவைகளால் புத்திக்கு ஒருவித விகாஸத்தை அடைந்துள்ளவர்களே தர்ம பரர்களாக இருக்கிறார்க ளென்பதை நாம் பார்க்கிறோம். இவ்விதமான ஜ்ஞானம் முற்காலத்தில் சிலருக்கு மாத்ரம் லப்யமாக இருந்ததே தவிர எல்லாருக்கும் கிடைக்கக்கூடியதாக இருந்ததில்லை. ஜாதியினாலோ சரித்ரத்தினாலோ இவைபோன்ற மற்றைக் காரணங்களினாலோ, சிலரே இந்த ஜ்ஞானத்திற்குப் பாத்ரமாக இருந்தார்கள். மற்றவர்கள் ஸ்தூலமாகத் தங்கள் தர்மங்களைத் தெரிந்துகொண்டு அவைகளைச் சற்றேறக்குறையச் சரிவர அநுஷ்டித்து வந்தார்களே தவிர ஜ்ஞாந வ்ருத்தியைத் தேடிக்கொள்ள அசக்தர்களாகவே இருந்தார்கள். இப்பொழுது அவ்வித ஸங்கோசம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நிவ்ருத்தியாகி, ஒவ்வொரு மநுஷ்யனுக்கும் ஈச்வரன் தனது அளவற்ற க்ருபையால் கரண களேபராதிகளைக் கொடுத்திருக்கிறானென்றும், அந்தக் கரணங்களைச் சரிவரப் பயிற்சிசெய்து அவைகளை யதாக்ரமம் உபயோகித்து ச்ரேயஸ்ஸைத் தேடிக்கொள்வது எல்லாருக்கும் உப்பந்நமென்றும், அப்படிச் செய்யாம லிருப்பது பகவானுடைய திருவுள்ளத்திற்கு விருத்தமென்றும் இத்யாதியான எண்ணம் இக்காலத்தில் பரவி வருகின்றது. ஜ்ஞாநத்தை வ்ருத்தி செய்து கொள்வதி லிருந்து எவனும் அநர்ஹனென்று நிராகரிக்கப்படவில்லை. ஜ்ஞாநம், ஸகலருக்கும் அபிவ்ருத்தமாகி எவ்வித ஸங்கோசமு மின்றிக்கே பூர்ணமாக இருக்கும் தன்மையை அடைவதே ஸர்வச்லாக்யமான ஸ்திதியாதலால், அந்த ஸ்திதியை ஸாதித்துக் கொடுப்பதுபோலுள்ள இக்காலத்தை எப்படி சீர்குலைந்த காலமென்று நாம் சொல்லக் கூடும்?

தவிரவும், ஜ்ஞாந விஷயத்திற் போல, லௌகிக ஸுகாநுபவங்களிலும் மநுஷ்யர்களுக்குள் பரஸ்பரம் தாரதம்ய பாவனை வரவரக் குறைவடைந்து வருகின்றது. விஷயாநுபவமும் அதனால் உண்டாகும் ஆநந்தமும் அத்யந்தம் ஹேயமானாலும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் நமக்கு அவைகளில் ப்ரவ்ருத்தி யுண்டாவது ஸஹஜமே. அப்படி அவைகளை அநுபவிக்கும் விஷயத்தில், சிலரே அதற்கு அர்ஹர் மற்றவர்கள் அர்ஹரல்லர் என்று சொல்வது ந்யாய்யமாகுமா? சீத வாத ஆதபங்களினால் ஒருவன் வருந்தும்பொழுது அவனை அப்படி வருந்தும்படி பார்த்திருப்ப

தும், இந்த்ரிய த்ருப்தியை ஸம்பாதித்துக் கொள்வதில் ஆஸ்தை யுள்ளவர்களே அவர்கள் தேடும் த்ருப்தி ந்யாய்யமாக இருக்கும் வரையில் அதைத் தேடவொட்டாமல் தடுப்பதும், சிலர் இவ் வளவு ஸுகத்தைத்தான் அநுபவிக்கலாம் இதற்குமேல் அநுபவிக் கக் கூடாது என்று சொல்வதும் பெரிய பக்ஷபாதமாகுமன்றோ? இப்படிப்பட்ட தாரதம்யங்கள் முற்காலத்தில் கொஞ்சம் நடை பெற்றுக் கொண்டே வந்திருந்தன. அவைகளை இப்பொழுது அவ்வளவாகக் காணோம், சில துஷ்டர்களிருக்குமிடத்தில் மாத் ரம் ந்யாய விருத்தமான இம்மாதிரி சில நிர்பந்தங்கள் காணப்படு கின்றன. ஆனாலும், அவைகள் ஸரியல்ல என்றும் தௌஷ்ட்ய ப்ரயுக்தங்களென்றும் பலர் உணர்வதை நாம் பார்க்கிறோம். ஏழை மைத் தனத்தினாலும் இன்னும் மற்றை அஸக்தியினாலும் சிலர் கஷ்டங்களை அநுபவித்தால், அவர்கள் விஷயத்தில் அநுதாபத் தையே ப்ராயேண எல்லாரும் கொள்ளுகிறார்களே தவிர, 'அவர்கள் அவ்விதமாகக் கஷ்டப்படவே வேண்டும்; ப்ரதீகா ரத்திற்கு ஸர்வதா அநர்ஹர்கள்' என்று நினைப்பவர்கள் அவ் வளவாக இப்பொழுது இல்லை. இவையெல்லாம், காலம் அநிஷ்ட மான வைபரீத்யத்தை அடைகின்றது என்பதற்குச் சிஹ்ந மாகுமோ?

விவேசந ஸக்தியையுடைய ஸகல ஜீவன்களும் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுமென்று மஹான்களால் எழுதப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்கள், இக் காலத்தில் எவ்வளவு தூரம் ப்ரசாரமாகி இருக்கின்றன வென்றும், புத்திக்கு ஒரு ப்ரபோதத்தை உண்டுபண்ணக் கூடிய ஸாமாந்ய புஸ்தகங்கள் இப்பொழுது ஸர்வ ஜநங்களுக்கும் எவ்வளவு ஸுலப மாகக் கிடைக்கின்றனவென்றும், அக்ஷர ஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதித் துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்த்ரீ ஸூத்ரர்களும் புஸ்தக பரிஸீலநத்தால் எவ்வளவுதூரம் ஜ்ஞாநவ்ருத்தியை ஸம்பாதித்துக் கொள்ளுகி றார்களென்றும் நிரூபித்துப் பார்க்கும் ஒருவன், காலம் இப் பொழுது கெட்டுப்போய் விட்டது என்று சொல்லத் துணியான். ஸ்வல்ப காலம் முன்பு வரையில், புராணம் தர்ம ஸாஸ்த்ரம் வேதாந்தம் இவை ஸம்பந்தப்பட்ட க்ரந்தங்கள், சிலவித்வாங்க ளிடம் மாத்ரம் இருந்தனவே தவிர, மற்றை எவருக்கும் அகப் படமாட்டா. அந்த வித்வாங்களிடம் சென்று அவர்களை ஆஸ்ர யித்து பஹுவிதமாக ப்ரயாஸப்படுமவர்களாலே மாத்ரம் அந்தப்

புஸ்தகங்களிலுள்ள விஷயங்கள் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டு வந்தன. இப்பொழுதோ, அந்த ஸ்திதி அடியோடு மாறிவிட்டது. ஸகல புஸ்தகங்களும் அச்சில் பதிப்பிக்கப்பட்டு இஷ்டமுள்ளவர்களெல்லாரும் அடையும்படி பலவிடங்களில் ப்ரசுரம் செய்யப்படுகின்றன. ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீபாரதம் முதலிய க்ரந்தங்களும் உபநிஷத் ஸூத்ர பாஷ்யம் முதலியவைகளும் முற்காலத்தில் எவ்வளவு பெயர்களால் பரிஸீலநம் செய்யப்பட்டனவோ, அதைவிடப் பல மடங்கு அதிகமான பெயர்களால் இப்பொழுது படிக்கப்படுகின்றன என்பதை யார் நிராகரிக்கக்கூடும்? இந்த க்ரந்தங்கள் ஜ்ஞாநப்ரதங்கள் என்பதை நாம் அங்கீகரித்தால், முற்காலத்தைக் காட்டிலும் இக்காலத்தில் ஜ்ஞாநத்தை அடையும் ஜநங்கள் அதிகமாக வ்ருத்தியாகிறார்கள் என்பதில் ஆக்ஷேப மிருக்குமோ? இம்மாதிரியான ப்ரசாரம் நமது தேஸத்தில் மாத்ரம் என்பது இல்லை; தேஸாந்தரங்களிலும் இதே ஸ்திதி தென்படுகின்றது. அச்சிடுவது என்னும் ஏற்பாடு உண்டானபிறகு ஸர்வஜந ஸுலபமாக வெளிப்படுத்தப்படும் புஸ்தகங்கள் கணக்கற்றவை; புஸ்தகம் படிக்கும் ஜநங்களும் ஏராளமாக வ்ருத்தியாகி இருக்கிறார்கள்; அதற்கு அநுகுணமாக ஜகத்துக்கு ஆநுகூல்யமும் வ்ருத்தியாகிக் கொண்டே வரவேண்டும். இப்படி ப்ரசுரம் செய்யப்படும் புஸ்தகங்களுள் சில ஆக்ஷேபார்ஹங்களாக இருந்தாலும், ஸ்ரேயஸ்ஸாதகமாய் ஆக்ஷேபாநர்ஹங்களான புஸ்தகங்கள் ஸங்க்யையில் அதிகமாக இருப்பதால், பொதுவில் இம்மாதிரியான ப்ரசாரம் ஜநஸாமாந்யத்திற்கு ஆநுகூல்யத்தை உண்டுபண்ணுமே தவிரத் தீங்கை விளைவிக்காது. தவிரவும், தோஷ துஷ்டங்களான க்ரந்தங்கள் ஸீக்ரத்தில் லுப்தமாகி விடுமென்பதிலும் ஸங்கை தோன்றவில்லை.

இது மாத்ரமன்று. விஷயங்களைச் சர்ச்சை செய்தே ஒத்துக்கொள்ளுகிறது என்கிற ஒரு பரிபாடி இக்காலத்தில் க்ரமஸ: ஏற்பட்டு வருகின்றது. பெரிய ஆப்ததமர்களால் சொல்லப்படும் விஷயங்களில்கூட, அவைகள் புத்தியில் தெளிவாகப் பதியும் வரையில், அவைகளைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்கிற எண்ணமுள்ள எல்லாரும் திரும்பத் திரும்ப ப்ரஸ்நம் செய்வதையும், மநஸ்ஸில் தோன்றும் ஸங்கைகளை நிராபாதமாகவும் கூச்சமற்றும் வெளியிடுவதையும் நாம் காண்கிறோம். முற்காலத்தில், பெரி

யோர்கள் ஏதாவது ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி ஒரு நிர்த்தாரணம் சொன்னால், அந்த நிர்த்தாரணத்தை மற்றவர்களெல்லாரும் எவ்வித ஆக்ஷேபத்தையும் செய்யாமல் அப்யுபகமம் செய்யவேண்டும் என்னும் நியமமொன்று இருந்தது. அந்த நியமம் இப்பொழுது ஶிதிலமாகிக்கொண்டே வருகின்றது. பெரிய ஆசார்யர்கள் செய்யும் உபதேஶத்திலும், ஶிஷ்யர்கள், தங்களுக்கு நிர்விஶங்கமாக நிர்ணயம் ஏற்படும் வரையில் விவதிக்கலாம் என்பதை எல்லாரும் ஒத்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். இப்படி ஆவாபோத்வாபம் செய்து ஸம்பாதிக்கப்படும் ஜ்ஞானமே த்ருடமாக இருக்குமாதலால், இந்தப் பரிபாடி ஸர்வ விதத்திலும் ஶ்லாக்யம். ஈஶ்வரனால் கொடுக்கப்பட்டுள்ள புத்திக்கு ஸரியான ஸம்ஸ்காரம் உண்டாக வேண்டுமானால், இதுவே உசிதமான மார்க்கமாகும். முற்காலத்தில், குதர்க்கமாக ஆக்ரஹத்துடன் விவதிக்கிறவர்களைக் கண்டிக்கும் பொருட்டே, விவதிப்பதே பிசகு என்று பெரியோர்கள் நிர்பந்தமொன்றை ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். அந்த நிர்பந்தம் அப்ரதீக்ஷிதமான மார்க்கத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்து, ப்ரபோதத்திற்கு முக்ய ஹேதுவாயுள்ள சர்ச்சையையே பஹுவாக அடக்கிவிட்டது. இப்பொழுது, அதிலிருந்து மீண்டு, ஜனங்கள், எந்த விஷயத்திலும் ஊஹாபோஹங்களைச் செய்கிறதென்றும் மநஸ் ஸாக்ஷ்யத்திற்கு விருத்தமாக ஒன்றையும் ஒத்துக்கொள்ளுகிற தில்லையென்றும் இம்மாதிரியான ஒரு வித ஸ்வாச்சந்த்யம் அநுபவித்து வருவதைப் பார்க்க நாம் ஸந்தோஷிக்கிறோம். இந்த ஸ்வாச்சந்த்யம் சில அம்ஶங்களில் அநிஷ்டமாக இருந்தாலும், முடிவில் அநுகூலமாகவே பரிணமிக்கும் என்கிற நிஶ்சயம் நமக்கு உண்டு.

இப்படி அநேக ப்ரகாரங்களில், ஜாதி குணம் வ்ருத்தம் முதலிய ஹேதுக்களினால் உண்டாகக்கூடிய எவ்வித வைஷம்யமுமின்றிக்கே, ஜ்ஞானத்தை வ்ருத்திசெய்து கொள்வதிலும் அது வழியாக ஶ்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துக்கொள்வதிலும் ஜனங்கள் தமக்குள்ளாகப் பரஸ்பரம் ஒருவித ஸாம்யத்தைப் பாவித்துவரும் இந்த யுகத்தை அத்யந்தம் விநாஶஹேதுவென்றும் கொடுமையுள்ள காலமென்றும் ஶ்ரேயஸ்ஸுக்கு ஸாதகமன்றென்றும் சொல்வது ந்யாய்யமாகுமா? “സൎവ്വസ്യ ശരണം സുഹൃൽ”, “സൎവ്വലോകശരണ്യായ”, “സുഹൃദം സൎവ്വഭൂതാ

நாம்”, “ஸ்ஸோऽஹம் ஸவ்யூஹ ஹ்ருதேஷு” என்றன்றோ எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாணகுணம் கொண்டாடப்பட் டிருக்கின்றது? ஸாம்ய ரூபமான அந்த எம்பெருமானுடைய குணத்தை அடியொற்றி ஜ்ஞாந ஸம்பாதந விஷயத்தில் ஏவ்வித விஶேஷத்தையும் பாவிக்காமல் ஜநங்கள் இப்பொழுது நடந்துகொண்டு வந்தால், இக்காலம் கெட்டகாலமாகுமோ? ஜாதி ஸாங்கர்யம் உண்டாகி விட்டது என்னும் ஒரு காரணம், பெரிதான இந்த நிந்தைக்குப் போதுமான காரணமாகாது. உண்மையாகவே, ஜாதி தர்மங்கள் லோப மடையாமலே கீழ்க்கூறிய ஸாதகங்களான அம்ஶங்களெல்லாம் நமக்குக் கிடைத்திருந்தால் மிகச் சிறப்பாகவே இருக்கும். அது இல்லாததுபற்றி ‘ஸர்வமும் கெட்டுப்போய் விட்டது’ என்று நாம் ஶோகிப்பது அஜ்ஞாநக்ருதமே ஆகின்றது என்று நாம் த்ருடமாகச் சொல்வோம்.

∴ ∴ ∴

நமது வைஸ்ராய்.

நமது தேஶத்தின் பரிபாலநத்துக்கு முக்யாதிகாரியாக இருக்கும் நமது வைஸ்ராய், சென்ற மாஸத்தில் இந்தச் சென்னை ராஜதாநியைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற எண்ணத்துடன் வந்திருந்தா ரென்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ஆனால், எவ்வளவு காலம் அவர் இவ்விடம் தங்கி எவ்வளவு ஸ்தலங்களைப் பார்த்துப் போனால் அவருக்கும் நமக்கும் இன்னும் இந்த ராஜ்ய ஸம்பந்தப்பட்ட மற்றவர்களுக்கும் த்ருப்தியாக இருக்குமோ, அவ்வளவு காலம் தங்கியிருக்கவாவது அவ்வளவு இடங்களைப் பார்த்துப்போகவாவது அவருக்கு ஸாத்யமில்லாமல் போய் விட்டது. ராஜ்ய பரிபாலநமாகிற பெரியதொரு பாரத்தை வஹிக்கு மவருக்குக் கணக்கற்ற வ்யாபாரங்க ளிருந்திருக்கக் கூடும். அவைகளுக்கு உபரோத மின்றிக்கே மற்றைக் கார்யங்களில் அவர் ப்ரவ்ருத்திக்க வேண்டியது தர்ம்ய மாதலால், அவர் அதித்வரிதமாக இவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுப்போனதைப் பற்றி நாம் வருத்தப்பட ஹேது வில்லை. யாதொரு தீங்கு மின்றிக்கே ஸௌக்யமாக அவர் தமது இடம்போய்ச் சேர்ந்தா ரென்பதே நமக்கு மிக்க ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கின்றது. அவருக்கு எவ்வித ஹாநியும் ஸம்பவியாமல் அவர் ஸௌக்யமாக இருக்கவேண்டு மென்பதே நம்முடைய ப்ரார்த்தநை.

ஸர்வபூதஸாம்ஹிஸமயஸம்பூதா ப்ரஜாநாம் கார்யகார்யதேயம் ।
விநா வைஷம்யபுத்த்யைவ புண்யைர் தேநதாஸ்ஸம்பூதாः ॥

யாதொரு வைஷம்ய பாவனையு மில்லாமல் எல்லாரிடத்திலும் ப்ரீதியுடன் அவர் நடக்கிறபடியால், அவர்மீது நமக்கு அவ்வளவு விச்வாஸம் உண்டாகி இருக்கின்றது.

அவர் சென்றமாஸத்தில் சென்னைபட்டணத்தில் வந்திருந்த பொழுது, அவருடைய தர்ம ஸ்வபாவம், நம் எல்லாருடைய சித்தத்தையும் அதிமாத்ரம் ஆகர்ஷிக்குமளவு ஒரு விஷயத்தில் வெளிப்பட்டது. அது இன்னது என்பதைக் கொஞ்சம் எழுதுவோம். கொஞ்ச காலமாக, நமது தேசத்திலுள்ள சூத்ரர்களில் அநேகரும் இதர ஜாதியர்களில் அநேகரும் இவ்விடத்தில் வ்ருத்தி கர்சிதர்களாய் த்வீபாந்தரங்களுக்குப் போய் அர்த்த ஸம்பாதநம் செய்துகொண்டு, சிலர் திரும்பி வருவதையும் சிலர் திரும்பாமல் அவ்விடங்களிலேயே நிலைத்து விடுவதையும் நாம் எல்லாரும் அறிவோம். இப்படி இவர்களால் போய்ச்சேரப்படும் த்வீபாந்தரங்களுள் சில, நம்முடைய இங்க்லிஷ் கவர்ன் மென்டாருக்கு ஸாக்ஷாத்தாக அதீநமானவை; சில இங்க்லிஷ் காரர்களுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றிருந்தாலும் ஒரு விதமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அநுபவித்து வருகின்றன. இப்படி ஸ்வதந்த்ரமாக இருக்கும் த்வீபாந்தரங்களுள் தென் ஆப்ரிகா என்பது ஒன்று. அது, ஆப்ரிகா என்னும் கண்டத்தின் தென் பாகத்திலுள்ளது. ஐரோப்பாவிலிருந்து அங்கே போய்க் குடியேறினவர்களே அதன் ராஜ்ய பரிபாலநத்தைப் பார்த்து வருகிறார்கள்; ஆனால், இங்க்லிஷ்ராஜாங்கத்திற்கும் அதற்கும் அவ்வளவாக ஸம்பந்தமில்லை. அவ்விடத்திற்கு நமது தேசத்தவர்கள் பஹுகாலமாகப் போய் வருவது உண்டு; அநேகர் அவ்விடத்திலேயே தங்கியும் இருக்கிறார்கள். அந்தக் கவர்ன்மென்டார் இவர்கள்மீது விச்வாஸம் பாராட்டாமல் இவர்களை அத்யந்தம் நிஹீநர்களாகப் பாவித்து வேலை செய்வதற்கு மாத்ரம் இவர்கள் தகுந்தவர்களே தவிர வேறு ஸ்வாதந்த்ர்யத்திற்கு அநர்ஹர்களென்று இவர்களைப் பஹிஷ்கரித்து வருவது வழக்கம். இப்பொழுது கொஞ்ச காலமாக இவர்கள் அந்தக் கவர்ன்மென்டாரிடம் அநுபவிக்கும் துன்பம் இவ்வளவுதான் என்று சொல்லமுடியாது. அதைப் பற்றி இங்

தத் தேசத்தில் அநேக ஜநங்கள் வருத்தப்பட்டு, இதற்கு ப்ரதீகாரம் இன்னது என்பதை ஆலோசிக்கவும், அங்கே கஷ்டப்படும் ஜநங்களுக்கு யதாசக்தி த்ரவ்ய ஸஹாயம் செய்யவும் பலவித முயற்சியைச் செய்து வருகிறார்கள். ஒருகால், கேவலம் ஜநங்கள் முயற்சிசெய்வதைக் காட்டிலும் நமது இந்தியா கவர்ன்மென்டார் இது விஷயத்தில் கொஞ்சம் ச்ரமத்தை எடுத்துக்கொண்டு ப்ரதீகாரத்தைத் தேட ப்ரவ்ருத்தித்தால் கொஞ்சம் அநுகூலம் கிடைக்கலா மென்று நினைத்து, நம்மவர்களில் ப்ரமுகர்களாயுள்ள அநேகர், நமது வைஸ்ராயிடம் போய் வஸ்து ஸ்திதியை விண்ணப்பம் செய்துகொண்டார்கள். 'நம்மைச் சேர்ந்தவர்களாகவுள்ள நம்முடைய தேசத்து ஜநங்களின்மீது இவர்கள் குற்றம் சாற்றுகிறார்கள்' என்று எண்ணாமல், நமது வைஸ்ராய், அவ்விடத்தில் நடக்கும் அக்ரமத்தை அக்ரமமாகவே உணர்ந்து, இதை சீக்ரத்தில் நிறுத்தும்படியான மார்க்கத்தைத் தேட வேண்டுமென்று இங்கிலாந்திலுள்ள நமது மந்த்ரி (Secretary of State) க்கு எழுதினதுடன், அவர் சென்னை பட்டணத்துக்கு வந்திருந்த பொழுது தகுந்ததொரு ஸமாஜத்தின் முன்னிலையில், தமக்கு இது விஷயமாக உண்டாகியிருக்கும் வருத்தத்தையும், தென் ஆப்ரிகாவில் கஷ்டப்படும் ஜநங்களின்மீது தமக்குள்ள மிக்க அநுதாபத்தையும், இது விஷயமாக ப்ரதீகாரமொன்றைத் தேடுவதில் தாம் பலவிதமான முயற்சியைச் செய்வதான ஓர் உறுதியையும் நன்றாக வெளிப்படுத்திப் பேசினார். இது அவருக்குத் தகுந்த பேச்சே. அஸாதாரணமான தர்ம ஸ்வபாவம் இல்லாவிட்டால் இப்படிப்பட்ட நிஷ்பக்ஷபாதமான நோக்கம் உண்டாகுமோ? இப்படி இருக்கும் இவருடைய நோக்கம் இந்தியாவில் எவ்விடத்திலும் பரவி

"[illegible]"

என்று இந்தியாவிலுள்ள ஜநங்களெல்லாருக்கும் இவர் ராஜ்யாதிகாரியாக வந்ததில் அளவற்ற ஆநந்தத்தை உண்டுபண்ணி இருக்கின்றது. இப்படி இவர் வைஷம்ய மற்று நம்மிடத்தில் ஸௌ

409

ஹார்த்தம் பாராட்டினதற்காக, வைஷம்யமுள்ள அநேக இங்க்லிஷ்காரர்கள் இவரை நிந்திக்கிறார்கள். ஸாத்விகமான மார்க்கத்தில் நடக்கிற இவரை இந்த நிந்தை என்ன செய்யும்?

∴ ∴ ∴

ஸ்ரீ அஹோபிலம் ஸந்நிதி.

நாளது டிஸம்பர் மாஸம் 6-ம் தேதி ஹிந்து பத்ரிகையில் ஸ்ரீ அஹோபிலம் ஸந்நிதி ஸம்பந்தமான விளம்பர மொன்று ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருந்தது. ஸ்ரீ அஹோபிலத்தில், ஸந்நிதியின் கைங்கர்ய பரர்கள் வஸிப்பதற்காக எட்டு க்ருஹங்களை ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் கட்டுவிக்கப் போகிறாரென்றும், அவ்விடத்திலுள்ள ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்ஸந்நிதிமுதலிய சில ஸந்நிதிகளுக்கு ஜீர்ணோத்தாரணம் நடக்கப்போகின்றதென்றும், அவைகளின் நிஷ்பத்திக்காக ஸ்ரீ மடத்திலிருந்து ரூ. 20000 செலவிடும்படி ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் நியமித்திருக்கிறா ரென்றும் அந்த விளம்பரத்திலிருந்து நாம் அறிகிறோம். இந்தத் தொகையைச் சரிவரச் செலவிடவும், ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் திருவுள்ளப்படி கார்யத்தை ஸாதிக்கவும் 5-ம்பயர் அடங்கிய கமிட்டி ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்ற தென்றும், அந்தக் கமிட்டியார் கட்டடத்துக்கு வேண்டிய கல் சுண்ணாம்பு மர ஸாமான்கள் முதலியவற்றைச் சேர்க்க ப்ரயத்நப்படுகிறார்க ளென்றும், இந்தக் கைங்கர்யத்தில் அந்வயிக்க இஷ்டமுள்ள எல்லாரும் அந்தக் கமிட்டியாருக்கு எழுதி அவர்களுடைய அநுமதியின் பேரில் அந்வயிக்கலா மென்றும், இன்னும் இது ஸம்பந்தமான சில ஸாமாந்ய அம்சங்களும் அந்த விளம்பரத்தில் காணப்படுகின்றன. இது மிக்க ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஸமாசாரம். பலம் மாத்ரமின்றிக்கே, பலத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்பொருட்டு உத்தேசிக்கப் பட்டிருக்கும் உபாயமும் மிகவும் புகழத்தக்கதாக இருக்கின்றது. 'இப்படிப்பட்ட நற்காலமும் வருமோ?' என்று எண்ணியிருந்த நமக்கு, பஹு காலமாகத் தாரித்ர்யத்தால் வருந்தும் ஒருவனுக்குப் பெரியதொரு நிக்ஷேப மகப்பட்டால் எப்படியோ, கண்ணை ஆத்யந்திகமாக இழந்துவிட்டோ மென்று நிர்விண்ணனாக இருக்கும் குருட னொருவனுக்கு அப்ரதீக்ஷிதமாகக் கண் கிடைத்தால் எப்படியோ, கதியே போய்விட்ட தென்று துக்கிதனாக இருக்கும்

முடவனுக்கு ஒரு விசித்ர ஶக்தியால் கால் முளைத்தால் எப்படியோ, அப்படியே அளவற்ற ஆநந்தமொன்று ஜநிக்கின்றது. இப்பொழுது ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் திருமேனி பாங்கு இல்லாமல் எழுந்தருளி யிருப்பதையும், ஸ்ரீ ஸந்நிதிக்கு அநேக ப்ரகாரங்களில் நேரிட்டிருக்கும் செலவையும், இம்மாதிரியான வ்யாபாரங்களில் ஸாமாந்யமாக ஸ்ரீ ஸந்நிதியின் அதிகாரிகளுக்குள்ள அநாதரவையும், இன்னும் இவை போன்ற மற்றை ஸ்திதிகளையும் உணர்ந்திருக்கும் நமக்கு முதலில் இந்த வ்ருத்தாந்தம் முழுவதும் அப்ரத்தேயமாகத் தோன்றிற்று. பின்பு மித்யையாக இவ்வளவு வார்த்தை ஜநிக்காது என்னும் ஒரு அநுமாநத்தினல் இதை நம்பலானோம். இருந்த போதிலும், இப்பொழுது இந்தக் கைங்கர்யத்தில் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கருக்குத் திருவுள்ளம் ப்ரவேஶித்ததற்குக் காரண மென்ன? யார் இதை இப்பொழுது உத்போதநம் செய்தார்? எந்த வருமானத்திலிருந்து பெரியதான இந்தச் செலவு செய்யப்படப் போகின்றது? இத்யாதியான அம்ஶங்கள் தெளிய விளங்கும் வரையில் அந்த நம்பிக்கை த்ருடமாகப் பதியாது போலிருக்கின்றது. அநேக ஶிஷ்யர்களால் பலதடவைகளில் இம்மாதிரியான சீர்திருத்தங்களைப்பற்றிப் பலவாருகச் செய்து கொள்ளப்பட்ட விஜ்ஞாபநங்களை அநாதரித்தும், இது போன்ற மற்றை விஷயங்களில் மஹத்தான ஔதாஸீந்யத்தை வஹித்தும் எழுந்தருளியிருக்கும் இந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்குத் திடீரென்று இதனிடத்து ஓர் ஆவலும் ஶ்ரத்தையும் ஜநித்தது மிகவும் ஆஶ்சர்யகரமாக இருக்கின்றது. "ஸ்வயமேவா ஹவிஷ்யாநாம் வா ராணி ஹவந்தி ஸ்வதந்த்ரு" என்பதுதான் ஸமாதாநமாக வேண்டும். எது காரணமாக இருந்தாலும், ஸ்ரீ அழகிய சிங்கருடைய திருவுள்ளத்தில் இப்பொழுது உதித்திருக்கும் இந்த நோக்கம் ஸ்வப்ந ப்ராயமாகி விடாமல் நிலைபெற்று நிற்கவேண்டு மென்றும், ப்ரதம ப்ரவ்ருத்தியாக எடுத்துக்கொள்ளப் பட்டிருக்கும் இந்த அஹோபில கைங்கர்யம் எவ்வித விக்நமுமின்றிக்கே ஶீக்ரத்திலேயே பூர்த்தி யடையவேண்டு மென்றும், இதே மாதிரி மற்றை இடங்களில் அவஶ்யம் அபேக்ஷிதமாயுள்ள கைங்கர்யங்களும் யதாவகாஶம் நடைபெற வேண்டுமென்றும் திரும்பத் திரும்ப ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனை ப்ரார்த்திக்கிறோம். "ஸுதிஷ்டோஹ: வாவஶங்கீ" என்னும் ந்யாயத்தால், அதிஶங்கை மாத்ரம் நமது

மனத்தை விட்டு விலகாது நிற்கின்றது. பகவதநுக்ரஹத்தால் அந்த அதிஶங்கை நிராதாரமாகப் போகவேண்டும்.

. ∴ ∴ ∴

நான்காவது மஹாஸங்கம்.

இந்த வருஷத்தில் நடக்கவேண்டிய ஸ்ரீ ஶிஷ்ய ஸபையின் நான்காவது மஹாஸங்கத்தை ஸ்ரீ அஹோபிலத்தில் நடத்த வேண்டுமென்று முதலில் ஆலோசித்து, பிறகு இந்தக் குளிர்காலத்தில் அவ்விடத்தில் ஸங்கம் சேர்ப்பதன் ப்ரமத்தையும் அநௌசித்யத்தையும் நினைத்து, ஸங்கத்தின் ப்ரவர்த்தகர்கள் வேறு ஸ்தலங்களைப்பற்றிப் பர்யாலோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களென்று சென்ற ஸஞ்சிகையில் எழுதியிருந்தோம். அப்படி பர்யாலோசித்ததில், ஶிஷ்ய ஸபையின் ஸங்கமொன்றை அஹோபிலத்தில் நடத்துவதில் தீவ்ரமான அபிநிவேஶம் அநேகருக்கு இருப்பதாகத் தெரியவந்தது. ஸுதராம், இந்த வருஷத்திய ஸங்கத்தை எப்படியாவது அவ்விடத்திலேயே நடத்த வேண்டுமென்றும், இந்தக் குளிர்காலம் அநுசிதமாக இருந்தால் குளிர் நிவ்ருத்தமாகி வஸந்தம் ஆரம்பிக்கும் வரையில் காத்திருந்து அவ்விடத்திலேயே சேர்வதுதான் மிக ப்லாக்ய மென்றும் அவர்கள் அபிப்ராயப்பட்டார்கள். அந்த அபிப்ராயத்துக்கு இணங்கி, வருகிற பங்குனி மாஸத்தின் கடைசியில் ஸம்பவிக்கும் 'ஈஸ்டர் வகேஷன்' என்னும் விராம காலத்தில் அஹோபிலத்தில் இந்த வருஷத்திய ஸங்கத்தைச் சேர்ப்பதாக ஸங்கத்தின் ப்ரவர்த்தகர்கள் தீர்மானித் திருக்கிறார்கள். இப்படி செய்வது உசிதமே. ஆனால், உத்திஷ்டமான விராம காலம் அதிமாத்ரம் மிதமானதால், தூரதேஶத்திலிருந்து வருமவர்களுக்கு, அஹோபிலத்துக்குப் போய் ஸங்கத்தில் அந்வயித்து ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹனை ஸேவித்துத் திரும்பி ஸ்வஸ்தலம் போகப் போதுமான அவகாஶம் இருக்காது என்கிற பீதி நம்முடைய மநஸ்ஸில் ஜநிக்கின்றது. இது ஒரு அஸௌகர்யமானாலும், இதைப் பெரிதாக ஒருவரும் பாராட்டமாட்டார்களென்று நம்புகிறோம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ𑌮𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

𑌵𑌶𑍀 𑌵𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌗𑍁𑌣𑌵𑌾 𑌨𑍃𑌜𑍁𑌃 𑌶𑍁𑌚𑌿
𑌰𑍍𑌮𑍃𑌦𑍁 𑌰𑍍𑌦𑌯𑌾𑌲𑍁 𑌰𑍍𑌮𑌧𑍁𑌰 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰 𑌸𑍍𑌸𑌮𑌃 ।
𑌕𑍃𑌤𑍀 𑌕𑍃𑌤𑌜𑍍𑌞 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤
𑌸𑍍𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌮𑍃𑌤𑍋𑌦𑌧𑌿𑌃 ॥ 18.

---

18. கீழ்ஸ்லோகத்தில் விபூதி மஹிமைகளைக் கொண்டு ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ப்ரபுத்வ ரூபமான பரத்வம் ஸ்திரீகரிக்கப்பட்டது. இந்த ஸ்லோகத்தில், அவனுடைய கல்யாணகுணங்களும், அவனுடைய விபூதிகளைப்போல அநந்தங்களே என்று சொல்லப்படுகின்றது.

𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤 (𑌏𑌵) 𑌵𑌶𑍀, 𑌵𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃, 𑌗𑍁𑌣𑌵𑌾𑌨𑍍, 𑌋𑌜𑍁𑌃, 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃, 𑌮𑍃𑌦𑍁𑌃, 𑌦𑌯𑌾𑌲𑍁𑌃, 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌃, 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌃, 𑌸𑌮𑌃, 𑌕𑍃𑌤𑍀, 𑌕𑍃𑌤𑌜𑍍𑌞𑌃, (𑌏𑌵𑌂) 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌾𑌮𑍃𑌤𑍋𑌦𑌧𑌿𑌰𑌸𑌿.

[நீ, ஸ்வபாவத்தினலேயே ப்ரபுவாகவும், மஹோதாரனுகவும், ஸௌஸீல்யம் பொருந்தினவனுகவும், ருஜு ஸ்வபாவனுகவும், ஶுசித்வ முள்ளவனுகவும், ம்ருதுவாகவும், தயாளுவாகவும், அக்ஷோப்யனுகவும், வைஷம்ய மற்றவனுகவும், க்ருத க்ருத்யனுகவும், க்ருதஜ்ஞனுகவும், இப்படி ஸமஸ்தமான கல்யாண குணங்களுக்கும் பெரியதொரு அம்ருத ஸமுத்ரமாக இருக்கிருய்.]
'பகவாந் கணக்கற்ற கல்யாணகுணம் நிறைந்தவன் ; அந்தக் குண

ங்களுக்கு எவ்வித பரிச்சேதமும் கிடையாது; அவனுடைய ஸ்வ ரூபம் போல அவனது குணங்களும் அதிபோக்யங்கள்; ச்ருதி பகவானை நிர்குணனென்று சொன்னால், அப்படிச் சொல்வதன் தாத்பர்யமானது அவன் ஹேயகுணமற்றவன் என்பது தான்' என்பது நமது ஸித்தாந்தம். இதைத் தான் ஸ்ரீ ஆளவந்தார் இந்த ச்லோகத்தால் விவரிக்கிறார். இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டி ருக்கும் குணங்கள்தான் பகவானுக்கு உண்டு என்பதுவது, அவை களுள் தாரதம்யம் உண்டு என்பதுவது நாம் க்ரஹிக்கக் கூடாது. எவ்வித க்ரமத்தையும் அநுஸரிக்காமல் அநுபவத்தினால் உண் டாகும் ஆநந்தத்தால் தமது திருவுள்ளத்தில் தோன்றின ப்ர காரம் சில குணங்களை மாத்ரம் இங்கே வெளியிட்டிருக்கிறார் என்று நாம் அறியவேண்டும்.

வஶீ - ப்ரபுத்வம் நிறைந்தவன். 'வஶ:' என்றால் ப்ரபுத்வ மென்று அர்த்தம். 'ஸர்வஸ்ய வஶீ', 'ஜகதஸ்ய வஶே ஸ்திதம் க்ருஷ்ணஸ்ய ஸசராசரம்' இத்யாதியான இடங்களில் இந்த அர்த்தம் ப்ரஸித்தம். இந்த ப்ரபுத்வம் முந்திய ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், இந்த ஶ்லோகத்தில் குணங்களுடைய ஆநந்த்யம் சொல்லப்படுகிறபடியால் மறுபடியும் இவ்விடத்தில் அது அநுவதிக்கப்படுகின்றது. 'வஶ:' என்றால் ஒருவனுக்கு அதீநனாக இருக்குந் தன்மை என்று அர்த்தம் கொண்டு, இவன் ஆஶ்ரிதர்களுக்கு அதீநனாகி விடுகிறபடியால் இவன் இவ்விடத்தில் 'வஶீ' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறானென்றும் அர்த்தம் சொல் லக்கூடும். பாண்டவர்களுக்கு தௌத்யமும் பார்த்தனுக்கு ஸாரத்ய மும் இவன் செய்ததே இவனுடைய ஆஶ்ரிதபராதீநதையை விளக்குகின்றது.

"தேஷாம் ஹி ஸோऽநிஶம் க்ருஷ்ண: கிங்கரஸ்ஸேவகஸ்ததா"

என்னும் வாக்யமும் இதற்கு ப்ரமாணமாகும்.

வதாந்ய: - ப்ரியமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறவனும் தாநஶீலனுமாக இருப்பவன் 'வதாந்யன்' என்று சொல்லப்படு

வன். அப்படிப்பட்ட ப்ரியவாதித்வமும் ஸ்வாத்ம பர்யந்தமாக ஸர்வஸ்வத்தையும் தாநஞ் செய்யும் ஸ்வபாவமும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கல்லாமல் மற்றை எவனுக்கு ஸம்பவிக்கும் ?

" தஸ்மாத் கோ மஹோதார: ஆஶ்ரிதாபீஷ்டம் தாதும் ஈஶ்வர: "

[நாராயணனைத் தவிர்த்து மற்றை எந்த மஹோதாரன், ஆஶ்ரிதர்களால் அபேக்ஷிக்கப்படுவதைக் கொடுக்க ஶக்தன்?]

" யதா கல்பதருஸ்ஸர்வம் ப்ராப்யதே மநஸேப்ஸிதம் ।
ததா ஸம்ப்ராப்யதே விஷ்ணோஸ்ஸர்வம் துர்லபமபி த்விஜ ॥ "

[கல்ப வ்ருக்ஷம் நம்முடைய இஷ்ட மெல்லாவற்றையும் கொடுப்பதுபோல, விஷ்ணுவும், எவ்வளவு துர்லபமாக இருந்தாலும் நம்முடைய ப்ரார்த்திதமெல்லாவற்றையும் கொடுக்கிறார்] இத்யாதியான புராண வாக்யங்களும்,

" யோ யதிச்சதி தஸ்ய தத் "

[எவன் எதை விரும்புகிறானோ அவனுக்கு அதாகவே ஆகிறான்]

" ஏகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந் "

[ஸகல ஜீவன்களுக்கும் ஸகல மநோரதங்களையும் நிறைவேற்றிக் கொடுக்கிறவன் ஈஶ்வரன் ஒருவனே] இத்யாதியான ஶ்ருதி வாக்யங்களும் நாராயணனுடைய ஔதார்யத்தை விளக்குகின்றன.

குணவாந் - இந்த ஶப்தத்திற்கு - ஸாமாந்யமாக 'குணமுடையவன்' என்று அர்த்தமாகும். சில குணங்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் ப்ரகரணத்தில் நடுவே 'குணமுள்ளவன்' என்று ஸாமாந்யமாகச் சொல்வது அஸங்கதமாகு மாதலால், இந்த ஶப்தத்திற்கு அந்த அர்த்தம் சொல்லக் கூடாது. 'குண்யத இதி குண:' 'அப்யஸநீய:' 'ஆநுகூல்யதத்வேந ஶீலநீய:' என்று ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஶிகனுடைய பாஷ்யம். அதாவது - அத்யந்த அநுகூலமென்று ஆஶ்ரிதர்களால் ஆதரிக்கப்படும் ஸ்வபாவமே இவ்விடத்தில் குண ஶப்தத்தால் குறிக்கப்

படுகின்றது. அப்படி ஆதரிக்கப்படுந் தன்மை மற்றைக் குணங்களுக்குக் காட்டிலும் ஸௌஸீல்யம் என்னும் குணத்திற்கு விஶேஷமாக இருப்பதால், அந்தக் குணமே இவ்விடத்தில் குண ஶப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றது. அதை உடையவன் என்று ஶப்தார்த்தம். ஸௌஸீல்யமாவது - மஹாநாக இருக்கும் ஒருவன் நிஹீநர்களாக இருக்குமவர்களுடன் எவ்வித விஶேஷமுமின்றிக்கே ஒக்கக் கலந்து பரிமாறும் தன்மை. குஹன், ஶபரீ, கோபாலர்கள் இவர்களுடன் கலந்து ஸௌஹார்த்தத்தைப் பாவித்த எம்பெருமான் அப்படிப்பட்ட ஸௌஸீல்யம் நிறைந்தவன் என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ ?

ருஜு: - மநஸ் வாக் காயம் என்னும் த்ரிகரணங்களிலும் கபடமற்று இருக்கும் தன்மையுள்ளவன். ஆஶ்ரிதர்களிடத்தில் இப்படிப்பட்ட ஆர்ஜ்ஜவம் நிறைந்து நடக்கிறபடியால், நாராயணனை ருஜுஸ்வபாவமுள்ளவனென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்தக் குணமிருப்பதனால்தான் அவன் நம்முடைய விஶ்வாஸத்திற்கு அர்ஹனாகிறான் என்பது குறிப்பு.

“ த்யௌ: பதேத் ப்ருதிவீ ஶீர்யேத ஹிமவாந் ஶகலீபவேத் ।
ஶுஷ்யேத் தோயநிதி: க்ருஷ்ண ந மே மோகம் வசோ பவேத் ॥”

[ஆகாஶம் கீழே விழுந்தாலும் விழும்; பூமி சிதறினாலும் சிதறும்; ஹிமவத் பர்வதம் சிந்நம் பிந்நமானாலும் ஆகும்; ஸமுத்ரம் ஶோஷித்தாலும் ஶோஷித்துப் போகும்: ஹே த்ரௌபதி! என் வார்த்தை ஒருகாலும் வீண் போகாது] என்று உறுதிமொழி அளித்திருக்கும் ஸ்ரீ பகவாந் விஶ்வஸநீயனாகாவிட்டால் மற்றை எவன் நமது விஶ்வாஸத்திற்குப் பாத்ரமாவான் ?

ஶுசி: - பரிஶுத்தன். அபஹத பாப்மத்வம் முதலிய குணம் இவனிடத்தில் இருக்கிறபடியால் இவனைப் பரிஶுத்தனென்று சொல்லுகிறார்கள். அல்லது, ஆஶ்ரிதர்களைக் காப்பாற்றுவதில் ப்ரத்யுபகாரம் முதலியவற்றை அபேக்ஷிக்காம லிருப்பதாகிற பாவ ஶுத்தியுடன் கூடியிருப்பதாலும் இவனை ‘ஶுசி’ என்று சொல்லக்கூடும். அல்லது, பக்தியினால் மாத்ரம் ப்ரஸந்ந

ஞகும் தன்மையை இந்தப் பதம் குறிக்கின்றது என்றும் சொல்லலாம். அல்லது, “பவித்ராணாம் பவித்ரம் ய:” என்கிறபடி இவன் பாவநன் என்பதை இந்த ஶப்தம் ஸூசிப்பிக்கின்றது என்றும் சொல்லலாம்.

உதார: - தன் திறத்தில் அபராதம் செய்திருக்குமவர்களால் கூட நிர்விஶங்கமாக ஆஶ்ரயிக்கப்படும் ஸ்வபாவமுள்ளவன். தன்னை ஆஶ்ரயித்திருக்கிறுன் என்கிற ஒரு காரணத்தினுலேயே அவன் ஏற்கெனவே செய்திருக்கும் அபராதங்களெல்லாவற்றையும் மறந்துவிடும் குணமுடையவன் என்பதை இந்தஶப்தம் காண்பிக்கின்றது.

தயாலு: - தயையுள்ளவன்; அதாவது - ஸ்வ ப்ரயோஜநமொன்றையும் அபேக்ஷியாமலே பிறருடைய துக்கத்தைப் போக்குவதில் இச்சையுள்ளவன்.

“ஆந்ருஶம்ஸ்யமநுக்ரோஶ: ஶ்ருதம் ஶீலம் தம: ஶம: |
ராகவம் ஶோபயந்த்யேதே ஷட்குணா: புருஷோத்தமம் ||”

என்னுமிடத்தில் ப்ரதாநமாகப் படிக்கப்பட்டிருக்கும் குணம்தான் இந்த ஶப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றது.

மதுர: - நிரதிஶயமான ஆநந்தத்தையே ஸ்வரூபமாக உடையவன். “ரஸோ வை ஸ:” என்றன்றே ஶ்ருதி சொல்லுகின்றது? “ஸோமவத் ப்ரியதர்ஶந:” “ரூபௌதார்யகுணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்” “ஸாக்ஷாந்மந்மதமந்மத:” இத்யாதியான வாக்யங்கள், அவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தின் மாதுர்யத்தையும், “ப்ரியவாதீ ச பூதாநாம் ஸத்யவாதீ ச ராகவ:” இத்யாதியான வாக்யம் அவனுடைய வாசிகமான மாதுர்யத்தையும் பற்றிப் பேசுகின்றன. அன்றிக்கே, தாபத்ரயத்தி லகப்பட்டு வருந்தும் நமக்கு ஆறுதலைக் கொடுக்கக்கூடியது ஏதாவது இவ்விடத்தில் உண்டானல், அது அவனுடைய திவ்யநாம ஸங்கீர்த்தநமும் திவ்ய சேஷ்டிதங்

களின் அநுஸந்தாநமுமே தவிர மற்றை எதுவுமாகாது என்பது அவனை ஆஸ்ரயித்த பக்தர்களுடைய அநுபவம். அவைகளில் தான் மாதுர்யமென்பது உண்டு என்பதை,

"ஶ்ரோத்ருஹ்ருதயாஹ்லாதம் ச உத்தமஶ்லோகமங்களாநாம் வாசா த்வாம் நிர்வ்ருதி"

என்னுமிடத்திற் காணலாம்.

ஸ்திர: - உறுதியுள்ளவன், கலக்கக் கூடாதவன். அதாவது - ஆஶ்ரிதர்கள் செய்யும் அபராதங்கள் அவனைக் கலக்கமாட்டா என்று தாத்பர்யம். நம்முடைய அபராதங்களால் அவன் கலங்குகின்றான் என்பது இருந்தால், எப்பொழுதும் அபராத ஶீலர்களாகும் நாம் அவனுடைய ப்ராஸாதத்தை அடைவது என்பதே ஸம்பவிக்காது. ஸ்ரீசக்ரவர்த்தித் திருமகன்,

"மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந ।
தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்"

[என்னிடத்தில் விஶ்வாஸ புரஸ்ஸரமாக என்னை ஒருவன் அணுகி ஆஶ்ரயித்து விட்டால், அவனிடத்தில் எவ்விதமான அபராத மிருந்தாலும், நான் அவனைக் கைவிட மாட்டேன்] என்று சொல்லியிருப்பதை நாம் மறந்தோமோ?

ஸம: - எல்லாருக்கும் துல்யன். ஜாதி முதலியவைகளால் சிறந்தவனுக்குத்தான் அவன் ஶரண்யன், மற்றவர்களுக்கு அவன் ஶரண்யனல்லன் என்பது கிடையாது என்று அர்த்தம். "ஸர்வஸ்ய ஶரணம் ஸுஹ்ருத்" [எல்லாருக்கும் அவன்தான் பரம ஸுஹ்ருத், உண்மையான ரக்ஷகன்] என்று ஶ்ருதியும், "ஸர்வலோகஶரண்யாய", "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வ பூதாநாம்", "ஸமோऽஹம் ஸர்வ பூதேஷு" இத்யாதியான ஸ்ம்ருதிகளும் அவனுடைய ஸர்வ ஶரண்யத்வத்தை க்யாபநம் செய்கின்றன.

க்ருதீ - க்ருத க்ருத்யன். ஆஶ்ரிதர்களை எப்பொழுதும் ரக்ஷித்து வருவதால் அவன் க்ருத க்ருத்யன் என்று தாத்பர்

யம். அல்லது, நமக்கு இருப்பது போல, அவனுக்கு ஸ்வார்த்த மாகச் செய்துகொள்ள வேண்டிய அம்ஶ மொன்றுமில்லை என் பதை இந்தப் பதம் காண்பிக்கின்றது என்றும் சொல்லலாம். "ந மே பார்த்தாஸ்தி கர்த்தவ்யம்" என்று அவனே சொல்லி யிருக்கிறான்.

க்ருதஜ்ஞ: - பிறரால் செய்யப்படும் உபகாரத்தை மறக்காத வன். உபகாரலேஶத்தையும் பஹுவாக பாவிக்கும் ஸ்வபாவ முள்ளவனென்று தாத்பர்யம்.

"ந ஸ்மரத்யபகாராணாம் ஶதமப்யாத்மவத்தயா ।
கதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதேநைகேந துஷ்யதி ॥"

[அவன் நம்மிடத்தில் வைத்திருக்கும் வாத்ஸல்யத்தினால், நாம் எவ்வளவு அபராதம் அவனிடத்தில் செய்தாலும் அவன் அதை நினைக்கிறானில்லை; எப்பொழுதாவது ஒரு உபகாரத்தை அவ னுக்கு நாம் செய்தால் அவன் அதனால் அதிமாத்ரம் ஸந்துஷ்ட னாக ஆகிறான்] என்று ஸ்ரீ வால்மீகி மஹர்ஷி இந்தக் குணத் தைக் கொண்டாடி இருக்கிறார். நாம் அவனுக்குச் செய்யும் உபகாரமாவது - அவனை நமது ஶரண்யனாக மனஸ்ஸால் த்யா நித்து அவனை ஆஶ்ரயிப்பது தான். க்ருதக்ருத்யனாக இருக்கு மவனுக்கு வேறு என்ன உபகாரம் நம்மிடமிருந்து ஸம்பவிக் கக் கூடும்?

"கோவிந்தேதி யதாக்ரந்தத் க்ருஷ்ணா மாம் தூரவாஸிநம் ।
ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருதயாந்நாபஸர்ப்பதி ॥"

["கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஶரணாகதாம்"

என்று த்ரௌபதி, மநம் உருகிக் கஷ்டம் தாங்கமாட்டாமல் அதி தூரத்தில் இருந்த என்னைப் பெயர் சொல்லிக் கதறி அழைத் தாளே! அதற்கு அநுகுணமாக நான் அவளுக்கு எவ்விதமான பதிலும் செய்யவில்லையே! கடன் ஏறுவதுபோல அது வ்ருத்தியா கிக்கொண்டு என் மனத்தை எப்பொழுதும் கலக்கிக்கொண்டே நிற்கின்றது] என்று ஸ்ரீ கண்ணபிரான் சொன்ன வார்த்தையை

அநுஸந்திக்கும் நமக்கு அவன் க்ருதஜ்ஞன் என்பதில் எப்படி ஶங்கை ஜநிக்கும்?

(ஸஹஸ) ஸஜஸ கஞ்யாண கூணா ஜூதொடியிஃ - இப்படி எல்லாக் கல்யாண குணங்களுக்கும் பெரியதொரு அம்ருத ஸமுத்ரமாய். அவனிடத்தில் இல்லாத கல்யாண குணம் கிடையாது என்பதைக் காண்பிக்க இவ்விதமான உபஸம்ஹாரம்.

“யயா ஈத்நாநி ஜலயே ஈஸம்வெயாநி வக்தக ।

தயா கூணாஹநதஸ்யாஸவஸம்வெயாஹோத்தநஃ॥”

[ரத்நாகரமாகிற ஸமுத்ரத்திலுள்ள ரத்நங்கள் அஸங்க்யேயங்களாக இருப்பதுபோல, அநந்தனுகிற நாராயணனுடைய குணங்களும் அஸங்க்யேயங்கள்] என்று சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. இந்தக் குணங்களை அம்ருத ஸமுத்ரத்திற்கு ஒப்பிட்டிருப்பதால், பகவானுடைய ஸ்வரூபம்போல அவைகளும் போக்யங்கள் என்பது ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றது.

த்வம் ஸ்வாவதஃ கஸி - இவ்விதமாக இருப்பது உன்னுடைய ஸ்வபாவம். நித்யர்களுக்கும் முக்தர்களுக்குமுள்ள கல்யாண குணங்கள் பகவானுடைய ஸங்கல்பாதீநங்கள்; பத்த ஜீவன்களுக்கு எப்பொழுதாவது ஸம்பவிக்கும் ஒரு நற்குண லேஶமும் கர்மாதீநம்; பகவானுக்குள்ள இந்தக் கல்யாண குணங்களோ ஸ்வபாவ ஸித்தங்கள் என்று தாத்பர்யம். “ஸ்வாஹாவிகீ ஜ்ஞாந பலக்ரியா ச” என்று ஶ்ருதி சொல்லுகின்றது. ‘த்வம் கஸி’ நீர் இருக்கிறீர். ‘கஸி’ [இருக்கிறீர்] என்னும் பதம் இருந்தாலே போதும்; ‘த்வம்’ [நீர்] என்னும் பதம் அநபேக்ஷிதம் என்று தோன்றலாம். இரண்டையும் ப்ரயோகித்த ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய தாத்பர்யம் என்னவென்றால், ‘ஹே பகவந்! இந்தக் குணங்களெல்லாம் சிறந்தவைகளே! ஆனால் அவைகளுக்கு ஏற்படும் இந்த மஹிமை உம்மை ஆஶ்ரயித்திருப்பதனு லன்றோ?’ என்பதைக் காண்பிக்க வேண்டுமென்பதுதானென்று, ‘கூணாநாம் கூணுயிநொ த்கஷ்ஸூஷு வுதெ’ என்னும் வாக்யத்தால் ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஶிகன் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

உபர்யுபர்யப்ஜபுவோऽபி பூருஷா
ந் ப்ரகல்ப்ய தே யே ஶதமித்யநுக்ரமாத் ।
கிரஸ்த்வதேகைககுணாவதீப்ஸயா
ஸதா ஸ்திதா நோத்யமதோऽதிஶேரதே ॥ 19.

"குணா ஸத்யஜ்ஞாந ப்ரப்ருதய உத த்வத்கததயா ।
ஶஶீ ஹாஸ்யம்யாதா இதி ஹி நிர்ணேஷ்யஶ்ருதிவஶாத் ॥"
என்பது, ஸ்ரீ பட்டருடைய திவ்ய ஸூக்தி.

19. கீழ் ஶ்லோகத்தில் பகவானுடைய திருக் கல்யாண குணங்கள் கணக்கற்றவை என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில் அப்படிக் கணக்கற்ற குணங்களுள் ஒவ்வொன்றும் எல்லையில்லாத மஹிமையை உடையது என்று சொல்லப்படுகின்றது.

'கிர꞉, த்வதேகைககுணாவதீப்ஸயா, அப்ஜபுவோऽபி பூருஷாநுபர்யுபரி 'தே யே ஶதம்' இத்யநுக்ரமாத் ப்ரகல்ப்ய, ஸதா ஸ்திதா꞉ (ஸத்ய꞉) உத்யமதோ நாதிஶேரதே' [ஹே பகவந்! உன்னுடைய ஒவ்வொரு திருக் கல்யாண குணத்தினுடைய எல்லையையும் கண்டுகொள்ளவேண்டுமென்னும் எண்ணமுடையவைகளாய், ஶ்ருதிகள், பத்மஸம்பவனை ப்ரஹ்மாவை ஒரு ஸார்வபௌமனுகிற மநுஷ்யனுடைய ஸ்தாநத்தில் வைத்து, அவனுக்கு மேன்மேலாக அநேகம் பெயர்கள் இருப்பது போலவும் பூர்வம் சொல்லப்பட்டுள்ளவர்களை அபேக்ஷித்துப் பின்பின் சொல்லப்படுமவர்களுடைய குணங்கள் நூறு மடங்கு பெரியவைகளாக இருக்கின்றன போலவும் க்ரமமாகக் கல்பித்துக்கொண்டு, அப்படிப் பெருக்கிக் கடைசியாகவரும் தொகையை உன்னுடைய கல்யாண குணத்தின் அளவாகச் சொல்லலாமென்று எண்ணி, எப்பொழுதும் அந்தக் கார்யத்தில் உத்யுக்தங்களாக இருக்கின்றன; ஆனல், இன்னும் முடிவை அடையவில்லை; இன்னுமும் ஆரம்பாவஸ்தையிலேயே இருக்கின்றன.]

தைத்திரீய உபநிஷத்தில் ஆநந்தவல்லி யென்னும் ஒருபாகமுண்டு. அந்த வல்லி, எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களுள்

அந்யதமமாகிய 'ஆநந்தம்' என்னும் குணத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. அந்த ஆநந்தத்தை இவ்வளவு கொண்டது என்று சொல்லமுடியாதாதலால், 'ஒருவனுக்கு ஸமஸ்தமான பூமியும் ஸ்வாதீநமாக இருந்தால் அவன் எவ்வளவு ஆநந்தத்தை அநுபவிப்பனோ அதைப்போல நூறு மடங்கு அதிகமான ஆநந்தத்தை அவனுக்கு மேலிருக்கும் ஒருவன் அநுபவிக்கிறான்' என்று ஒரு கல்பநையைச் செய்துகொண்டு, அந்த ச்ருதி, 'அவனுக்கு மேல் இருக்கும் மற்றொருவனுடைய ஆநந்தம் அதைப்போல நூறு மடங்குள்ளது; அவனுக்கும் மேல் காணப்படும் ஆநந்தம் அதைவிட நூறு மடங்குள்ளது' என்று இம்மாதிரி மேன்மேல் பெருக்கிக்கொண்டே போய், எல்லையை அடையாமலே சதுர்முகன் பர்யந்தம் போய்த் திரும்பி விடுகின்றது. அப்படித் திரும்பும் ச்ருதியின் தாத்பர்யமாவது - அந்த 'ஆநந்தம்' என்னும் குணம் எவ்வித பரிச்சேதத்திற்கும் உட்படாது என்பது தான். ஆனால், இந்த ச்ருதி, 'ஆநந்தம்' என்னும் ஒரு குணத்தைப் பற்றி மாத்ரம் இம்மாதிரி சொல்லுகின்றது. இருந்த போதிலும், அவனது மற்றைக் குணங்களும் அதுபோலவே எல்லையற்றவைகள் என்பது ஶ்ருதியின் தாத்பர்யம் என்பதைத் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டு, ஸ்ரீ ஆளவந்தார், இவ்விடத்தில், அந்த ச்ருதியைக் குறிப்பிட்டே 'ஶ்ருதி, ஒவ்வொரு குணத்தின் அளவை அளக்க ப்ரயத்நப்பட்டு ஸாத்யப்படாமல் திரும்பிவிட்டது' என்று ப்ரகாஶித்திருக்கிறார்.

கிர: - வேத வாக்யங்கள்; உள்ளபடி பேசும் ஸ்வபாவமுள்ளவை என்று கருத்து. 'ஒருகால், இந்த ஆநந்தம் இவ்வளவு பெரிதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றபடியால், இப்படிச் சொல்வது கொஞ்சம் அத்யுக்தியாக இருக்குமோ?' என்கிற ஶங்கைக்குக் கொஞ்சமேனும் அவகாஶமில்லை என்று தாத்பர்யம். 'ஸநாதநீ:' என்பதை இதற்கு விஶேஷணமாக எடுத்துக்கொள்வதுமுண்டு. அந்தப் பக்ஷத்தில் இந்த 'கிர:' என்னும் பதம், அபௌருஷேயங்களாகவும் ஸநாதநங்களாகவுமுள்ள வேதங்களின் சொற்களையே குறிக்கின்றது என்பது வ்யக்தமாகின்றது.

கவி: ஸர்வோத்கர்ஷாநுவாஸ்யவதி - அப்ஜ யோநியாயுள்ள புருஷர்களுக்கும் மேல். லோகத்தில், 'தாமரஸ புஷ்பத்தில் ஜநித்த மாஹாத்ம்யத்தை உடையவன் ப்ரஹ்மா' என்று ஒரு பெருமை அவனுக்குச் சொல்வது உண்டு; அவனுடைய பெருமையும் இந்தக் கல்பநையில் அல்பமாகி விட்டது என்பதை 'கவி' என்னும் ஶப்தம் ஸூசிப்பிக்கின்றது.

'தே யே ஶதம்' - இவ்விடத்தில் பின்வரும் ஶ்ருதிவாக்யம் குறிக்கப்படுகின்றது.

"தஸ்யேயம் ப்ருதிவீ ஸர்வா வித்தஸ்ய பூர்ணா ஸ்யாத் - ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த: - ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய - தே யே ஶதம் மாநுஷா ஆநந்தா: - ஸ ஏகோ மநுஷ்யகந்தர்வாணாம் ஆநந்த: - ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய - தே யே ஶதம் மநுஷ்யகந்தர்வாணாம் ஆநந்தா: - ஸ ஏகோ தேவகந்தர்வாணாம் ஆநந்த:......................
ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:"

ப்ரகல்ப்ய - ப்ரகர்ஷேண கல்பித்துக்கொண்டு. யதார்த்தமாக இம்மாதிரி ஒரு க்ரமமும் இல்லை; 'இப்படி ஒரு க்ரமம் இருந்தால், எப்படி அந்தக் குணம் வ்ருத்தியாகி வருமோ, அப்படி' என்பதைச் சொல்வதற்காக மாத்ரம் இவ்விதமான கல்பநையை ஶ்ருதி செய்கின்றது என்று அறியவேண்டும்.

'ஸதா யுக்தா:' - எப்பொழுதும் இருந்துகொண்டு. 'கவி' என்னும் பதத்தை இவ்விடத்தில் அந்வயித்தால், 'ஸதாயுக்தா கவி' என்று கிடைக்கும். அப்பொழுது 'ஸர்வதா உத்யுக்தர்களாக இருந்தும்' என்று அர்த்தம்.

உத்யமதோ: நாதிவர்ததே - அந்த உத்யமத்திலிருந்து வெளிப்படாதவைகளாகவே இருக்கின்றன. திரும்பத் திரும்ப முதலில் இருந்த உபக்ரமாவஸ்தையே பரிஶேஷமாக நிற்கின்றது என்று தாத்பர்யம்.

எஸ். வாஸுதேவன்.

423

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவ பரப்ரஹ்மணே நம:

விசிஷ்டாத்வைதம்.

13. ஜீவனுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வம்.

ஜீவதத்வமென்பது நித்யமான ஒரு தத்வமென்றும் பர தத்வமாகிற பகவானுடைய அம்சமென்றும் இது வரையில் விசாரித்ததால் தெரிந்துகொண்டோம். அப்படி நித்யமாயும் பகவதம்சமாயுமுள்ள இந்தஜ் ஜீவதத்வத்தின் ஸ்வரூபம் என்ன? என்பதை இப்பொழுது கொஞ்சம் விசாரிப்போம்.

ஸுகதர் கபிலர் முதலிய ஆசார்யர்கள் 'இந்தஜ் ஜீவதத்வத்தின் ஸ்வரூபம் கேவலம் ஜ்ஞாநமே; அது சைதந்யத்தையே வபுஸ்ஸாக உடைத்தானது; ஜ்ஞாத்ருத்வ மென்பதே அதற்கு இல்லை' என்றும், கணபுக் முதலிய ஆசார்யர்கள் 'ஜீவன் பாஷாணம் போன்ற ஒரு ஜடமான வஸ்து; அசித் ஸ்வபாவ முள்ளது; அதற்கு எப்பொழுதோ சைதந்யம் என்னும் குணம் வருகின்றது' என்றும் சொல்லுகிறார்கள். நமது ஆசார்யர்களோ, 'ஜீவன் ஜ்ஞாந மாத்ரமல்லன், ஜட ஸ்வரூபனு மல்லன்; ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை ஸ்வரூபமாக உடையவன்' என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். இதை அநுஸரித்தே, இவர்கள் தத்வங்களை விபாகம் செய்யுங் காலத்தில், முதலில் பரதத்வ மென்றும் அவரதத்வ மென்றும் தத்வங்களை விபாகித்து, பிறகு அவர தத்வத்தைச் சேதந அவர தத்வமென்றும் அசேதந அவர தத்வமென்றும் இருவகைப் படுத்தி, இந்தச்சேதந அவர தத்வத்தையே ஜீவ தத்வமென்று வ்யவஹரித்திருக்கிறார்கள். அதாவது - ஜீவன் சேதநன், அறிவை உடையவன், கேவலம் அறிவு மாத்ரமல்லன்

என்பது இவர்களின் அபிப்ராயம். எந்தக் காரணங்களினால் நமது ஆசார்யர்கள் இவ்விதமாக நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள்? ஸுகதர் முதலியவர்களுடைய அபிப்ராயம் ஏன் நிராகரிக்கப்படுகின்றன? என்பதைக் கொஞ்சம் பரிஶீலநம் செய்வோம்.

எவ்வித விஸ்தாரமுமின்றிக்கே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய நிர்ணயம் பின்வருமாறு இருக்கின்றது: — 'ஆத்மா' என்னும் வஸ்து ஜ்ஞாதாவே; அது ஜ்ஞாந மாத்ரமன்று. அதற்கு 'ஜ்ஞாநம்' என்னும் வ்யபதேஶம் ஶ்ருதி முதலியவைகளில் தென்பட்டால், அந்த வ்யபதேஶம், ஆத்மாவினிடத்தில் ஜ்ஞாநமென்னும் குணம் ப்ராதாநமாக இருக்கிறபடியாலாவது, அந்தக் குணம் ஆத்மாவினிடத்தில் ஸ்வரூபாநுபந்தியாகக்கொண்டு ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கும் குணமாக இருக்கிறபடியாலாவது, ஆத்ம ஸ்வரூபமும் ஜ்ஞாநம் போல ஸ்வப்ரகாஶமாக இருக்கிறபடியாலாவது உபபந்நமாகக்கூடும் (𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍈𑌵; 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑌗𑍁𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌕 𑌗𑍁𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌉𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇). [ஸ்ரீ வேதாந்ததீபம் 2 - 3 - 19]. ஸ்ரீ ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்திலும் இதைப் பற்றி இரண்டு ஸூத்ரங்கள் காணப்படுகின்றன.

"𑌤𑌦𑍍𑌗𑍁𑌣 𑌸𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌤𑍍" [2-3-19.

"𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮 𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌨 𑌦𑍋𑌷 𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍" [2-3-20.

இந்த ஸூத்ரங்களின் பாஷ்யத்தில் இந்த அர்த்தம் நன்றாக விளங்குகின்றது. 'ஜீவன் ஜ்ஞாதாவே' என்று முதலில் நிர்ணயித்துவிட்டு, பிறகு, அப்படி ஜீவன் ஜ்ஞாதாவாக இருக்க "𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍" "𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌤𑌨𑍁𑌤𑍇" இத்யாதியான ஶ்ருதிகளில் அந்தஜ் ஜீவன் ஜ்ஞாநமாகவே வ்யபதேஶிக்கப்பட்டிருப்பது எப்படி உபபந்நமாகுமென்று ஒரு சோத்யத்தைச் செய்துகொண்டு, இந்த ஸூத்ரங்களால், அப்படி வ்யபதேஶிப்பது தோஷமன்று என்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்படுகின்

றது என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பாஷித்திருக்கிறார். ஸூத்ரங்களின் அர்த்தமாவது:— தத்³கு³ணஸாரத்வாத் - ஜ்ஞானமே ஆத்மாவினுடைய ஸாரபூதமான குணமாகிறபடியால்; தத்³வ்யபதே³ஶ꞉ - ஜ்ஞான மென்னும் வ்யபதேஶம் (உபபந்நம்); ப்ராஜ்ஞவத் - ப்ராஜ்ஞனுகிற ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் போல. அதாவது - ஆநந்தத்தையே ஸாரபூதமான குணமாக உடைத்தா யிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தை, 'ஆநந்தம்' என்னும் ஶப்தத்தாலே வ்யபதேஶிப்பதுபோல, ஜ்ஞானத்தை ஸாரபூதமான குணமாக உடைத்தா யிருக்கும் ஆத்மாவை 'ஜ்ஞானம்' என்று வ்யபதேஶிக்கக் கூடும் என்று கருத்து. யாவதா³த்மபா⁴வித்வாத் - ஆத்ம ஸ்வரூபமுள்ள வரையில் இந்த ஜ்ஞானமென்னும் குணமும் இருக்கிறபடியால், ந தோ³ஷ꞉ - ஆத்மாவை ஜ்ஞானமென்று வ்யபதேஶிப்பது தோஷமாகாது; தத்³த³ர்ஶநாத் - அந்த மாதிரி வ்யபதேஶம் லோகத்தில் காணப்படுகிற படியால். இப்படி இரண்டு ஸூத்ரங்களுக்கும் பாஷ்யத்தை அருளிச்செய்துவிட்டு, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், இவைகளுள் இரண்டாவது ஸூத்ரத்திலிருக்கும் 'யாவதா³த்ம பா⁴வித்வாச்' என்னு மிடத்திலுள்ள 'ச' என்னும் பதம், இந்தமாதிரி வ்யபதேஶிப்பது தோஷமன்று என்பதற்கு மற்றும் ஒரு காரணத்தை ஸமுச்சயம் செய்கின்றது என்று விவரித்திருக்கிறார். அந்தக் காரணமாவது - ஜ்ஞானம் போல ஆத்மாவும் ஸ்வப்ரகாஶம் என்பதுதான். ஸ்வப்ரகாஶமாக இருப்பதை ஜ்ஞானமென்று வ்யவஹரிக்கலா மாதலால் ஆத்மாவை ஜ்ஞானமென்று சொல்லக் கூடும் என்பது தாத்பர்யம். இந்த மூன்று காரணங்களும் தான் கீழ்க்கூறப்பட்டிருக்கும் ஸ்ரீ வேதாந்த தீப வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இப்படியெல்லாம் அருளிச்செய்யப் பட்டிருக்கும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் தாத்பர்யத்தைப் பார்த்தால், 'ஆத்மா என்னும் வஸ்து யதார்த்தமாக ஜ்ஞாதாவே ஒழிய ஜ்ஞானமன்று, ஜ்ஞானமென்று செய்யப்படும் வ்யபதேஶத்தை ஒரு விதமாக ஸமர்த்தித்துக்கொள்ளலாம்' என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம்போலத் தோன்றுகிறது. ஆனல், "சகாராத் ஜ்ஞாநவதா³த்மநோऽபி ஸ்வப்ரகாஶத்வேந விஜ்ஞாநமிதி வ்யபதே³ஶோ ந தோ³ஷ இதி

ஸம்வ்ருத்நோதி" என்னுமிடத்தில், 'ஆத்மா ஜ்ஞாநம் போல ஸ்வப்ரகாஶமான வஸ்து' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், 'அதுவும் ஒரு ஜ்ஞாநமே! ஸ்வப்ரகாஶமாக இருப்பதெல்லாம் ஜ்ஞாநமன்றோ?' என்று ஸாதிக்கக்கூடும் என்றும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம்பற்றி யிருப்பதாக நாம் ஊஹிக்கலாம். அதாவது – 'ஜீவன், ஸ்வப்ரகாஶமாக இருக்கிறபடியால், ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாக உடையவன்; ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆஶ்ரயமாகக் கொண்டு ஜ்ஞாதா வாகவும் இருக்கிறான்' என்று சொன்னதாயிற்று.

ஶ்ருதிகளில், ஜீவனைப் பற்றிப் பேசும் வாக்யங்களுள் சில, ஜீவனை ஜ்ஞாதாவாகப் பேசுவதையும், மற்றும் சில, அவனை ஜ்ஞாநமாகப் பேசுவதையும் நாம் பார்க்கிறோம்.

"அத யோ வேதேதம் ஜிக்ராணீதி ஸ ஆத்மா" [முகருகிறேன் என்று எவனொருவன் அறிகிறானோ அவன்தான் ஆத்மா],

"மநஸைதாந் காமாந் பஶ்யந் ரமதே" இந்தக் காமங்களெல்லாவற்றையும் மநஸ்ஸினால் அறிந்துகொண்டு ஆத்மாவென்னும் சேதநன், ரமிக்கிறான்],

"விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்", "ஜாநாத்யேவாயம் புருஷ:" "ஏஷ ஹி த்ரஷ்டா ஶ்ரோதா க்ராதா ரஸயிதா மந்தா போத்தா கர்த்தா விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ:"

இத்யாதியான கணக்கற்ற வாக்யங்கள் ஆத்மாவை ஜ்ஞாதாவாகவே சொல்லுகின்றன.

"விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே"

"ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம் அத்யந்த நிர்மலம் பரமார்த்த:"

இத்யாதியான ஶ்ருதிகளும் ஸ்ம்ருதிகளும் ஆத்மாவை ஜ்ஞாநமாகவே வ்யபதேஶிக்கின்றன. இவைகளுள் ஜ்ஞாநமென்னும் வ்யபதேஶத்திற்கு கீழ்ச்சொல்லி யிருக்கிறபடி உபபத்தியைக் கல்பித்து

விட்டு ஜீவன் ஜ்ஞாதா வென்பதே ச்ருதியின் தாத்பர்யம் என்று நமது ஆசார்யர்கள் ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்கள். ஜீவனை ஜ்ஞாதாவாக வ்யபதேசம் செய்யும் ச்ருதிகளுக்கு, 'ஜீவன் சைதந்ய மாத்ரமே' என்றும் 'ஜீவன் பாஷாணம் போல ஜடன்' என்றும் சொல்லும் ஸித்தாந்தங்கள் விருத்திக்கிறபடியால், ஸௌகத கபில கணபுக் ப்ரப்ருதிகளுடைய மதங்கள் நிராகரிக்கப் படுகின்றன. ஆனால், இந்த மதஸ்தர்கள் நமது ஸித்தாந்தத்தின் மீது மற்றும் ஒரு சோத்யத்தைச் செய்கிறார்கள். 'ஆத்மாவை ஜ்ஞாதா என்று ஒத்துக்கொண்டால், ஆத்மா ஸர்வத்ர வ்யாபித்திருப்பதால், எல்லாப்பொருளுடையவும் ஜ்ஞானம் எப்பொழுதும் ஸம்பவிக்கவேண்டி வருமே! ஆத்மா ஸர்வ வ்யாபி அன்று, அணுவே என்று சொன்னால், சரீரத்தில் பலவிடத்தில் வ்யாபித்திருக்கும் வேதனை ஒரே ஆத்மாவுக்கு ஸம்பவிக்காமலிருக்க ப்ரஸங்கிக்குமே! இவை அநுபவ விருத்தங்களன்றோ?' என்பது தான் அவர்களுடைய ஆக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதானம், 'ஜீவன் ஸர்வவ்யாபி அல்லன், அணுவே; ஆனால், ஒரே இடத்தில் இருக்கும் ரத்னம் முதலியவைகளுடைய ப்ரகாசம் சுற்றிப் பலவிடங்களில் ப்ரஸரிப்பதுபோல, ஹ்ருதய தேசத்தில் மாத்ரம் இருக்கும் அணுவான ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞானம், தேஹம் முழுவதும் வ்யாபிக்கின்றது' என்பது தான்.

ஆகையால், ஜீவனை அணுவென்றும் அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஸ்வயம் ப்ரகாசமான ஜ்ஞானமாத்ர மன்று ஜ்ஞாத்ருத்வமும் பொருந்திய தென்றும் நமது ஆசார்யர்கள் ஸித்தாந்தம் செய்திருப்பது எவ்விதத்திலும் அநுபபந்நமாகாது.

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன், இது விஷயமான ஸித்தாந்தத்தைப் பின்வருமாறு விஸ்தரித்திருக்கிறார். ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் ஜ்ஞானமே; ஆனால், ஜீவன் கேவலம் ஜ்ஞான மாத்ரமாக இருந்தால், ஜ்ஞானம் அசேதந மாதலால் ஜீவனுக்கு அறியும் யோக்யதை இல்லாமலிருக்க ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையால் அப்படிப்பட்ட ப்ரஸங்கம் வராமலிருக்கும் பொருட்டு மற்றை விஷயங்களை அறிவிப்பதற்கு ஹேதுவான ஜ்ஞானமொன்று ஜீவனை ஆச்ரயித்து நிற்கின்றது என்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்,

இப்படி ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாக இருப்பதுடன், தன்னையே தானே அறிந்துகொள்ளும் ஸ்வபாவத்தையும் ஜீவன் உடைத்தாயிருக்கிறான். இந்த அறிவுக்கு, தன்னை ஆஸ்ரயித்திருக்கும் ஜ்ஞாநம் ஹேதுவாகாது; தனது ஸ்வரூபமாக நிற்கும் ஜ்ஞாநமே இதில் ஹேது. இந்த இரண்டு ஜ்ஞாநங்களும் வேறு வேறு ஸ்வபாவத்தை உடையவை. ஆஸ்ரயித்திருக்கும் ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயாந்தரங்களை மாத்ரம் தெரிவிப்பதில் ஶக்தியே தவிர 'நான்' என்னும் உணர்ச்சியை உண்டு பண்ண ஶக்தியில்லை; ஸ்வரூபமாயுள்ள ஜ்ஞாநமோ, தன்னையே தான் உணர்த்திக்கொள்ளுமே தவிர விஷயாந்தரங்களை ப்ரகாஶிப்பிக்காது. இவைகளுள் முதல் ஞாநத்தைத் தர்ம பூத ஜ்ஞாந மென்றும் இரண்டாவது ஜ்ஞாநத்தை தர்மிஜ்ஞாநமென்றும் வ்யவஹரிப்பார்கள்.

தர்ம பூத ஜ்ஞாநத்தை அவலம்பித்து விஷயாந்தரங்களை க்ரஹிக்கும் ஶக்தியைச் சேதநத்வமென்றும், தர்மி ஜ்ஞாநத்தால் தன்னையே தான் தெரிந்து கொள்வதை ப்ரத்யக்த்வ மென்றும் வ்யவஹரிப்பது உண்டு. இந்த வ்யவஹாரத்தை ஒத்துக்கொண்டால் சேதநத்வத்தையும் ப்ரத்யக்த்வத்தையும் ஜீவேஸ்வரர்களுக்குப் பொதுவான லக்ஷணமாகச் சொல்லக்கூடும். 'ப்ரத்யக்த்வம்' என்னும் ஶப்தத்தின் அர்த்தமாவது - ப்ரதீபம் அஞ்சதி ப்ரதீதி ப்ரத்யக் ; 'விபரீதமாகப் போகும்'. 'போகின்றது' என்னும் அர்த்தத்தை உடைய தாதுக்களுக்கெல்லாம் 'அறிகின்றது' என்னும் அர்த்தமும் உண்டு என்று ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் ஒரு ஸங்கேதம் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனது பற்றி, 'ப்ரத்யக்' என்னும் ஶப்தத்திற்கு 'விபரீதமாக அறியும்' 'விபரீதமாகத் தோன்றும்', அதாவது - 'லோகரீதிப்படி தோற்றமுண்டாகாமல் விபரீதமான ஒரு மார்க்கத்தால் தோற்றுகை' என்னும் அர்த்தம் கிடைக்கிறது. தனக்குத் தான் தோற்றுகை ஏன் விபரீதமான தோற்றமாக வேண்டு மென்றால் - லோகத்தில், 'ப்ரகாஶிக்கிற ஜ்ஞாநமொன்று, ப்ரகாஶிக்கப்படும் விஷயம் வேறு, அப்படி ப்ரகாஶிப்பிக்கப்பட்ட விஷயத்தை அறியும் பொ

ருள் வேறு; தர்மபூதஜ்ஞானம் ப்ரகாஶிக்கின்றது, விஷயம் ப்ரகாஶிக்கப்படுகின்றது, தர்மபூத ஜ்ஞானத்திற்கு ஆஶ்ரயமாயுள்ள ஜீவன் அறிகிறான்' என்னும் பரிபாடி ஒன்று உண்டு. அப்படிக்கில்லாமல், 'எந்த ஜ்ஞானம் ப்ரகாஶிக்கின்றதோ, அதுவே ப்ரகாஶிக்கப்பட்டு அதுவே அறிகின்றது; தர்மி ஜ்ஞானத்தை ஸ்வரூபமாக உடைய ஜீவன் தன்னையே தான் அறிகின்றான்; தனக்கே தான் தன்ப்ரகாஶத்தைக் கொண்டே தோன்றுகின்றான்' என்னும் ரீதி லோக மார்க்கத்திற்கு விபரீதமானதே! ஆகையால் தான் இதற்கு ப்ரத்யக்த்வமென்று பெயர் வந்தது.

ஸ்ரீ தேஶிகனுடைய இம்மாதிரியான விஸ்தாரத்திலிருந்து நாம் தெரிந்துகொள்வது என்னவென்றால் - 'ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம், ஜ்ஞானம் ஜ்ஞாத்ருத்வம் இரண்டுங் கொண்டது அதாவது - ஜீவன் ஜ்ஞான ஸ்வரூபனாக இருக்கையிலும் தன்னையும் விஷயாந்தரங்களையும் அறியும் யோக்யதையையும் உடைத்தாயிருக்கிறான்' என்பதுதான். 'ஜ்ஞானம்' என்னும் ஶப்தத்தின் அர்த்தமென்ன? என்பதை இப்பொழுது கொஞ்சம் விசாரிப்போம். 'ஜ்ஞானம்' என்றால் அறிவு, அதாவது - ஸ்வயம் ப்ரகாஶரூபமான அவபாஸம் என்று அர்த்தம்; இப்படிப்பட்ட அவபாஸம், சித் அசித் ஈஸ்வரன் என்னும் மூன்று தத்வங்களுள் ஈஸ்வரனுக்கும் ஜீவனுக்குமுண்டு; அசித் தத்வத்தில் உள்ளடங்கிய தர்ம பூத ஜ்ஞானத்துக்குமுண்டு; ப்ரக்ருதி காலம் இவைகளுக்கு இல்லை. இந்த அவபாஸம், தான் அசேதநமாக இருந்துகொண்டு விஷயங்களை ப்ரகாஶிப்பித்து ஜ்ஞாதாவாகிற ஆத்மாவுக்கு அறிவிப்பிக்கும்; அறிகிற ஆத்மாவாகிற கர்த்தாவும், அறியப்படும் விஷயமாகிற கர்மாவும், இந்த அவபாஸத்தைவிட வேறுபட்டதாக இருப்பதால், இதை ஸகர்த்ருக ஸகர்மக அவபாஸம் என்று சொல்வார்கள். இது தர்ம பூத ஜ்ஞானமேயாகும். அப்படிக்கில்லாமல், இந்த அவபாஸமே, தான் சேதநமாக இருந்து கொண்டு தனக்கே தன்னை தோற்றுவித்துக்கொள்வதுமுண்டு. இதை 'ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம் ப்ரகாஶம்' என்று சொல்வார்கள். இது தர்மி ஜ்ஞானமே யாகும்.

வ்யவஹார ஆநுகுண்ய ஹேது த்வத்தையே ஜ்ஞாநத்வமென்று சிலர் பரிஷ்கரிப்பது முண்டு. ஜ்ஞாநம் இருந்தாலொழிய ஒரு பொருளைப்பற்றி வ்யவஹரிப்பதற்கு வேண்டிய ஆநுகுண்யம் ஏற்படாதாதலால் ஜ்ஞாநமே வ்யவஹார ஆநுகுண்யத்திற்கு ஹேது வென்று சொல்லக்கூடும் இந்த ஜ்ஞாந லக்ஷணத்தைப்பற்றி அதிகமாக விசாரிப்பது இவ்விடத்தில் ஸாத்யமில்லை யாதலால் இந்த விசாரத்தை இவ்வளவோடு நிறுத்துகிறோம்.

மற்றும் ஒரு விஷயத்தை இவ்விடத்தில் நாம் கவனிக்க வேண்டும். 'ஜீவன்கள் ஸம்ஸரிக்கும் பொழுது ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸங்கோச விகாஸங்கள் உண்டாகின்றன; அப்படிப்பட்ட விகாரங்கள் உண்டாவதைத்தான் ஜீவன் விஷயத்தில் ஸ்ருஷ்டி விநாஶம் என்று நாம் வ்யவஹரிக்கிறோம்' என்று ஏற்கெனவே நாம் படித்திருக்கிறோம். இம்மாதிரியாக ஜநிக்கும் விகாரம், ஜீவனை ஆஶ்ரயித்திருக்கும் தர்ம பூதஜ்ஞாநத்திற்கா? இல்லாவிட்டால் ஜீவ ஸ்வரூபமாகிற தர்மி ஜ்ஞாநத்திற்கா? என்று ஒரு ஆகாங்க்ஷை ஜநிக்கக்கூடும். இந்த ஸங்கோச விகாஸங்கள் தர்மபூத ஜ்ஞாநத்திற்கே தவிர தர்மிஜ்ஞாநத்திற்கு இல்லை என்பது நமது ஸித்தாந்தம்.

இப்படி ஜ்ஞாநம் தர்மபூதம் தர்மி ஸ்வரூபம் என்று இரு வகைப்பட்டதென்றும், சேதநத்வம் ப்ரத்யக்த்வம் என்று இரண்டு தர்மங்கள் ஆத்ம தத்வத்தை ஆஶ்ரயித்து நிற்கின்றனவென்றும், ஸம்ஸார தஶையில் தர்ம பூத ஜ்ஞாநத்திற்கே ஸங்கோச விகாஸங்கள் ஸம்பவிக்கின்றன வென்றும் இத்யாதியான விஶேஷித்த அம்ஶங்களை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் கண்டோக்தமாக விஸ்தரிக்காவிடினும், இவ்வளவு விஸ்தாரங்களைத் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக் கொண்டே இது ஸம்பந்தங்களான ஸ்ரீ பாஷ்ய பங்க்திகளை அருளிச்செய்திருக்கிறார் என்று நாம் அறியவேண்டும்.

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ அஹோபிலம்.

அஹோபிலநம்பி என்று கையொப்ப மிட்டுக்கொண்டு, ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆஸ்திகர், 'ஹிந்து' பத்ரிகையில் ஸ்வல்ப கால மாக ஸ்ரீ அஹோபிலம் லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன் ஸந்நிதியைப் பற்றிச் சில வ்யாஸங்களை எழுதி வருகிறார். சென்ற நவம்பர்மீ 8உ பத்ரிகையில் ஸ்ரீ ஆதிவண் ஶடகோபஸ்வாமி யுடையவும், அவ ருக்குப்பின் ஆஸ்தாநத்திற்கு எழுந்தருளின சில ஸ்வாமிகளுடை யவுமான வைபவங்கள் காணப்படுகின்றன. பூர்வம் ஸ்ரீ அஹோ பிலம் அநுபவித்த மஹிமையையும் இப்பொழுது அதற்கு உண் டாகியிருக்கும் தைந்யத்தையும் நன்றாக உணர்ந்தவராய், இந்த ஆஸ்திகர், தாத்காலிக தைந்யத்தைப்பற்றி மிக்க நிர்வேதத்துடன், 'மறுபடியும் ஸ்ரீ அஹோபிலத்துக்குப் பூர்வகாலத்து மஹிமை திரும்ப வந்து நம் எல்லாரையும் தந்யர்களாகச் செய்யப் போ கின்றதோ?' என்று ஶோகித்து, அந்தக் கதைகளைச் சொல்லி யாவது ஒருவித ஆறுதலை அடையலாமென்று எண்ணி இந்த வ்யாஸங்களை எழுதி வருவதுபோலத் தோன்றுகிறது. அவர் எழுதியிருக்கும் விஷயங்க ளெல்லாவற்றையும் இந்தப் பத்ரிகை யில் விவரமாக எழுதுவது அஶக்யமாக இருப்பதால், சில அம்ஶ ங்களை மாத்ரம் ஸங்க்ரஹமாக எழுதுகிறோம்.

ஸ்ரீ ஆதிவண் ஶடகோப ஸ்வாமியின் சரித்ரத்தைப் பற்றி எழுதி வரும்பொழுது, அவருடைய ஸர்வபூத ஸௌஹார்த்தத் தைப் பின்வருமாறு அவர் புகழ்ந்து பேசுகிறார்:— "ஜகத் முழுவ தும் உஜ்ஜீவநம் அடையவேண்டு மென்கிற எண்ணம் அவருடைய

திருவுள்ளத்தில் குடிகொண்டிருந்த படியால், அதை நிறைவேற்று வதற்காகவே இந்த மடத்தை ஏற்படுத்தி, க்ராமங் தோறும் ஸஞ் சரித்து ஸகல ஜநங்களுக்கும் தத்வ ஜ்ஞாநத்தை உபதேசம் செய்து எல்லாரையும் பகவத் கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்ரமாகும்படி நடத்திவந்தார். அவருடைய ஸஞ்சாரம்; பெரியதொரு பகவதாலயமும் வித்யாஸ்தாநமும் சேர்ந்து ஸஞ்சரித்தது போல இருந்தது. பகவானிடத்தில் பக்தியும் பகவத் ஸ்ருஷ்டங்களான ப்ராணிகளுக்கு உபகரிப்பதும் அக்காலத்தில் மிகவும் வ்ருத்தியாகிவந்தன. தமிழ் தெலுங்கு கன்னடம் முதலிய தேசங்களெல்லாவற்றிலும் பகவத் ராமாநுஜார்யருடைய திவ்யாஜ்ஞை த்ருடமாகப் பரவிவந்தது. ஸ்ரீ அஹோபிலத்தில் லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுக்கு ப்ரஹ்மோத்ஸவம் நடக்கும் பொழுதெல்லாம் பலதேசங்களிலிருந்து ஏராளமான ஜநங்கள் வந்து பகவத் ஸேவையைச் செய்துகொண்டு, பரஸ்பரமுள்ள பாகவதத்வ ஸம்பந்தத்தை நன்றாக உணர்ந்து போனார்கள். ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனைக் குலதேவதையாகக் கொண்டாடிவந்த விஜயநகரம் மஹாராஜனும் மற்றவர்களைப் போலப் பகவத்ஸேவையையும் ஸ்வாமி ஸேவையையும் ப்ரார்த்தித்து அந்தக் கூட்டங்களுக்கு நடுவில் வந்து நிற்பதைப் பார்க்கலாம். பஞ்சமர்களென்று இப்பொழுது நம்மால் விலக்கப்படும் கீழ்ஜாதியரும், ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் க்ருபைக்குப் பாத்ரமானவர்களாய்ப் பகவத்ஸந்நிதிக்குஎதிரில் வந்து ஆநந்தத்தோடு நர்த்தநாதிகளைச் செய்வதும் பகவத் ப்ரஸாதத்தைப் பெற்றுப்போவதும் வழக்கமாக இருந்தது. இப்படியெல்லாம் ஸர்வஜந ஸாமாந்யமாகத் தமது அநுக்ரஹத்தை ப்ரஸரிப்பித்துத் தமக்குப்பின்வருமவர்களும் இந்தமாதிரி ஸர்வ ஜகத்துக்கும் உபகாரகர்களாக இருக்கவேண்டுமென்றன்றோ அவர் இந்த மடத்தை ஸ்தாபித்தது?"

அவருக்குப்பின் ஆஸ்தாநத்திற்கு எழுந்தருளின ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளைப்பற்றி எழுதிவருங் காலத்தில், ஐந்தாவது பட்டத்திற்கு எழுந்தருளின ஸ்ரீ ஸ்வாமி தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தரென்றும், அவர்காலத்தில் தென்கலையாரும் வடகலையாரும் பரஸ்பரம்

மிக்க ஸௌஹார்த்தத்துடன் வர்த்தித்து வந்தார்களென்றும் சொல்லிவிட்டு, இந்த அஹோபிலநம்பி, ஆருவது பட்டத்திற்கு எழுந்தருளின ஷஷ்ட பராங்குஶ ஸ்வாமியைப்பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதுகிறுர் :—

"ஸ்ரீ ஆதிவண்ஶடகோபஸ்வாமிக்குப் பிறகு இவர்தான் மிகச்சிறந்தவர். விஜயநகரம் மஹாராஜர்கள் இவரிடத்தில் மிக்க ப்ரதிபத்தி யுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். இந்தஸ்வாமி ஜகந்நாதம் வரையில் வடக்கே ஸஞ்சாரஞ்செய்து ஓரிஸ்ஸா தேஶத்து அரசனுயிருந்த முகுந்ததேவராயனல் மிகவும் ஆதரிக்கப்பட்டுத் திரும்பிவந்தார். விஜயநகரத்து அரசர்களில் ஒருவனுன ஸதாஶிவராயன் திருப்பதிக்கு யாத்ரைபோய்த் திரும்பிவருகையில் கமலாபுரமென்னும் கடப்பைக்கு ஸமீபத்தில் அநேக தேவாலயங்களை ஜீர்ணேத்தாரணம் செய்தானென்றும், அந்த ஸந்நிதிகளுக்கு ஸம்ப்ரோக்ஷணை செய்யுங்காலத்தில் ஸ்ரீஷஷ்டபராங்குஶ ஸ்வாமியை ப்ரார்த்தித்து எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டுவந்து அப்பொழுது அவருக்குப் பிநாகிநீ தீரத்திலுள்ள ஸ்ரீ பாஷ்யபுரமென்று வ்யவஹரிக்கப்படும் ஒரு பெரிய க்ராமத்தை ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்மன் சொத்தாக இருக்கவேண்டுமென்று ஸமர்ப்பித்தானென்றும் ரிக்கார்டுகளிலிருந்து தெரியவருகிறது."

"இப்படி மேன்மேல் வ்ருத்தியை அடைந்துகொண்டுவந்த இந்த ஸ்ரீ அஹோபிலம் ஸந்நிதி, 1577-வது வர்ஷத்தில் துருஷ்கர்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டது; ஆலயத்திற்குள்ளிருந்த ஸகல சொத்துக்களும் அபஹரிக்கப்பட்டன. அப்பொழுது 'ஹான்டி' என்று சொல்லப்படும் ஶைவர்களும் இந்தக் கைங்கர்யத்தில் துருஷ்கர்களுக்கு மிகுந்த ஸஹாயம் செய்தார்கள். ஆனல், ஆராதநாதிகள் மாத்ரம் நிறுத்தப்படவில்லை. ஸேவார்த்திகளாக வருமவர்களிடமிருந்து பெரியதொரு வரி வஸூல் செய்துகொண்டு அதனுல் ஏராளமான த்ரவ்ய ஸம்பாதநத்தைச் செய்துவந்தபடியால், துருஷ்கர்கள் ஆராதநத்தை நிறுத்துவதை உசிதமாக எண்ண

வில்லை. இப்படிச் சற்றேறக்குறைய ஏழுவருஷங்கள் கழிந்தன. அப்பொழுது ஏழாவது ஸ்வாமியின் காலமாக இருந்தது. இவர், லக்ஷ்மீந்ருஸிஹ்மனிடமிருந்து ஸ்வப்நத்தில் ஓர் ஆஜ்ஞை யைப் பெற்றவராய், அப்பொழுது பெனுகொண்டாவில் ராஜ்ய பரிபாலநம் செய்துவந்த ரங்கராயனென்னும் விஜயநகரம் மஹா ராஜனிடம் போய், 'ஹே மஹாராஜனே! திருமலராஜுவென் றும் வெங்கடராஜுவென்றும் உம்மிடம் இரண்டு அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களைத் தகுந்த ஸைந்ய ஸஹாயத்துடன் நம்மோடு அனுப்பவேணும். அவர்கள் ஸ்ரீ அஹோபிலத்திலிருக் கும் துருஷ்கர்களை அடித்துத் துரத்திவிட்டு முன்போல அந்த ஸந்நிதியை நம்முடைய ஸ்வாதீநஞ்செய்து கொடுப்பார்கள். இப் படி பகவாந் எமக்கு ஆஜ்ஞாபித்திருக்கிறார்' என்று சொல் லவே, அந்த மஹாராஜன் மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து, தானே அந்த யுத்தத்திற்குப் போக வேண்டுமென்கிற எண்ணம் தனக்குத் தீவ்ரமாக உண்டாகையிலும் பகவதாஜ்ஞை இல்லையென் னுங் காரணத்தால் தன்னுடைய உத்ஸாஹத்தை அடக்கிக்கொ ண்டு, தன்னுடைய அதிகாரிகளான அவ்விருவரையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி நியமநப்படி சதுரங்க ஸைந்யத்துடனும் மஹார்க்கங்களான உப ஹாரத்துடனும் அஹோபிலத்தை நோக்கி அனுப்பினான். அந்த அதிகாரிகள், ஸ்ரீ ஸ்வாமியை ஸேநைமுகத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போய், அஹோபிலத்தில் துருஷ்கர்களுடன் யுத்தம்செய்து, அவர்களை அடித்துத் துரத்திவிட்டு, ஸந்நிதியை ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு ஸ்வாதீநம்செய்து கொடுத்தார்கள். இந்த ஜயத்தை ப்ரஸித்தம் செய்வதற்காக, ஸ்ரீ ஸ்வாமி, அவ்விடத்தில் ஒரு ஜயஸ்தம்பத்தை நாட்டுவித்து, அதன்கீழ் இந்த ஜயஸம்பந்த மான சரித்ரத்தையும் ஶிலையில் எழுதிவைத்திருக்கிறார். அந்த ஶிலாஶாஸநம் 1584-ம் வர்ஷத்தில் எழுதப்பட்டது என்று அந்த ஶாஸநத்திலிருந்தே தெரியவருகிறது. கீழ் அஹோபிலத் தில் இந்தக்காலத்திலும் அந்த ஶாஸநத்தையும் ஸ்தம்பத்தையும் காணலாம்."

அஹோபில நம்பி.

435

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

ஶிஷ்ய ஸபையின் நான்காவது மஹாஸங்கம்.

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை பத்ராதிபருக்கு:—

இந்த வர்ஷத்திய மஹாஸங்கம் ஸ்ரீ அஹோபிலத்தில் சேரப்போவதாக முதலில் கேள்விப்பட்டோம். பிறகு, அதைப்பற்றி எவ்வித ப்ரஸ்தாவமும் கிடைக்காததால், இவ்விடத்திலுள்ள ஸ்ரீ ஸந்நிதி ஶிஷ்யர்கள் அனைவருக்கும் அதுவிஷயமாக அதிஶங்கை ஜநித்திருக்கின்றது. ஒருகால், இப்பொழுது குளிர்காலம் என்று எண்ணி, வரும் ஏப்ரல் மாஸத்தில் குளிர் நிவ்ருத்தமானபிறகு ஸங்கத்தைச் சேர்க்கலாம் என்று ஸங்கத்தின் ப்ரவர்த்தகர்கள் நிர்ணயித்திருக்கக் கூடும் என்று நினைக்கிறேன். எது காரணமாக இருந்தாலும், இந்த வர்ஷத்திய ஸங்கத்தை ஸ்ரீ அஹோபிலத்திலேயே சேர்க்கவேண்டுமென்று அடியேனுக்குத் தோன்றுகின்றது. வடதேஶத்திலிருந்து இவ்விடம் வந்திருந்த ஒருவர், மைஸூர் ப்ரதேஶத்திலிருந்து ஸ்ரீ பரகால ஸ்வாமி மடத்தைச் சேர்ந்தவர்களிற் சிலர், கத்தவால் மஹாராஜாவை ஸ்ரீ ஸந்நிதி ஸம்ப்ரதாயத்தை விட்டு மாற்றிவிடும்பொருட்டு சில ப்ரயத்நங்களைச் செய்கிறார்களென்றும், அது மஹாராஜாவுக்கு அநபிமதமாக இருக்கின்றதென்றும் அடியேனிடம் சொன்னார். தவிரவும், தெலுங்குதேஶத்திலுள்ள நமது ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள், ஸ்ரீ ஸ்வாமியும் ஸ்ரீ ஸந்நிதியைச் சேர்ந்துள்ள மற்றவர்களும் தங்கள் விஷயத்தில் உதாஸீநர்களாக இருக்கிறார்களென்று நினைத்திருக்கிறார்கள். மேலும், ஸ்ரீ அஹோபிலம் ஸந்நிதி அதிமாத்ரம் ஜீர்ணமாக இருக்கிறபடியால், அதை உத்தாரணம் செய்வதற்கு வேண்டிய ப்ரயத்நங்களைச் செய்வதும் நம்முடைய ப்ரதம கைங்கர்யங்களில் ஒன்றாக இருக்கின்றது. இவை யெல்லாவற்றையும் உத்தேஶித்து வருகிற பங்குனி மாஸத்திலாவது ஸ்ரீ ஸந்நிதி ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீ அஹோபிலத்தில் சேரும்படி ஶிஷ்யஸபையின் ப்ரவர்த்தகர்கள் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

சித்தூர்,
10—12—13. } வேலாமூர். வீரராகவதாஸன்.

436

ஸ்ரீ:

புஸ்தக விமர்ஶம்.

ஸ்ரீ தேஶிக ப்ரபந்தம். திருவஹீந்த்ரபுரம் ஸ்ரீ. உ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹமாசார்யர் ஸ்வாமியின் ஸஹாயத்தை அவலம்பித்து, ஸ்ரீ கிடாம்பி ஸ்ரீ ராமாசார்யராலும் ஸ்ரீ கொமாண்டூர் ஸுதர்ஶநாசார்யராலும் நூதந ப்ரதியாக இப்பொழுது வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள இந்தப் புஸ்தக மொன்றை நாம் வரப் பெற்றோம். இந்த ப்ரபந்தத்தை அருளிச் செய்தவர் ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஶிகன் என்னும் நமது ஆசார்யோத்தமர். சேதநோஜ்ஜீவநத்திற்காக அநேக ரஹஸ்யங்களை அவர் அருளிச்செய்திருக்கிறார் என்பது ஸுப்ரஸித்தம். ஒவ்வொரு ரஹஸ்யத்தின் ஆத்யந்தங்களிலும் மற்றும் சில ஸந்தர்ப்பங்களிலும் அந்தந்த ரஹஸ்யத்தின் அர்த்தத்தை எல்லாரும் எளிதில் அநுஸந்தாநம் செய்யத்தக்கவாறு அதி க்ருபையுடன் பாசுர ரூபமாக அந்த மஹாநே ஸங்க்ரஹித்திருக்கிறார். அப்படி ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டுள்ள இந்தப் பாசுரங்களின் தொகுதியே ஸ்ரீ தேஶிக ப்ரபந்தம் என்னும் இப் பெயர் பெற்றது. இது, உத்தமங்களான ரஹஸ்யார்த்தங்களை அடக்கியுள்ளதாதலால், ஜகத்துக்கு மிகவும் உபகாரகமானது. இப்படி ஜகதுபாகரகமான இந்த ப்ரபந்தம், எவ்வித பிழையுமில்லாதபடிக்கே க்ரமமான ப்ரபந்த வரிசையுடன் மிக த்ருப்திகரமாக அச்சிடப்பட்டு வெளிப்படுத்தப்பட் டிருக்கின்றது என்பது நமக்கு மிக்க ஸந்தோஷத்தை ஜநிப்பிக்கின்றது. இது விஷயமாக ஸ்ரீ ராமாசார்யரும் ஸ்ரீ ஸுதர்ஶநா சார்யரும் அதிகமான பரிஶ்ரமத்தை எடுத்துக்கொண்டதாகத் தெரியவருகிறது. அந்தப் பரிஶ்ரமத்திற்கு அநுகுணமாக, நமது ஸித்தாந்தத்தில் ஶ்ரத்தையுள்ள எல்லாரும் அவர்களை ஆதரிப்பார்களென்று நம்புகிறோம். ஸ்ரீ சேட்லூர் ஸ்வாமியின் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டிருப்பதே, இந்த ப்ரதியின் ஸாதுத்வத்திற்குப் போதுமான நிரூபணம். இதன் விலை அணா - 8. இதை அபேக்ஷிப்பவர்கள், சென்னை திருவல்லிக்கேணி தோடிவீதி 38 - ம் நம்பர் க்ருஹத்திலிருக்கும் ஸ்ரீ. கொ. ஸுதர்ஶநாசார்யரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

பிரிவுகளின் அறிக்கை.

மதிராஸ் சைதாப்பேட்டைப் பிரிவு.

சென்ற நவம்பர்மீ 2-ம் உ யில் நடந்த வர்ஷாந்தக் கூட்டத்தில் பின் வருமாறு மானேஜிங் கமிட்டியார் நியமிக்கப்பட்டார்.

ஸபாத்யக்ஷர்:—	ஸ்ரீ.	டி. ராஜகோபாலாசார்யர்.
உபஸபாத்யக்ஷர்:—	,,	வி. ராகவாசார்யர்.
கார்யதர்ஸி:—	,,	எஸ். வாஸுதேவாசார்யர்.
இதர மெம்பர்கள்:—	,,	டி. நரஸிம்ஹ ஐயங்கார்.
	,,	வி. துரைஸ்வாமி ஐயங்கார்.
	,,	ஆர். க்ருஷ்ணமாசார்யர்.
	,,	ஆர். நரஸிம்ஹ ஐயங்கார்.
	,,	வி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.
	,,	வி. எஸ். ராஜகோபாலாசார்யர்.

இது முடிந்தவுடன், 16 - வது விதிப்படி, பொது ஸபையின் எக்ஸிக்யுடிவ் போர்டில் இந்தப் பிரிவின் ப்ரதிநிதியாக இருக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீ. வி. ராகவாசார்யர் நியமிக்கப்பட்டார். பிறகு, திருப்பாவையின் பதினைந்தாவது பாசுரத்தைப்பற்றி ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யருடைய உபந்யாஸம் நடந்தவுடன், ஸங்கம் கலைந்தது.

ஷை பிரிவின் சென்ற வருஷத்திய அறிக்கை.

சென்ற வர்ஷம் முதலில் பிரிவின் அங்கத்தினர்களின் தொகை - 57; வர்ஷாந்தத்தில்-55. இவர்களில் 10-பெயர்கள் முதல் வகுப்பினர்; 44-பெயர்கள் இரண்டாவது வகுப்பினர்; ஒருவர் அஸ்ஸோஷியேட். சென்ற வருஷத்தின் அங்கத்தினர்களுள் ஒருவர், தாம் அங்கத்தினராக இல்லை என்று தம்மைத்தாமே நிவ்ருத்திசெய்துகொண்டார்; மற்றொருவர், சென்னபட்டணத்தைவிட்டு வெளியில் வஸிக்கப் போய்விட்டபடியால், அவர் இந்தப் பிரிவின் அங்கத்தினராக எண்ணப்படவில்லை.

சென்ற வர்ஷத்தில் 4-தடவை அங்கத்தினர்களின் ஸங்கம் சேர்க்கப்பட்டது. இவைகளில் ஒன்று 1912-வது வருஷம் நவம்பர் மாஸம் 17உ நடந்த வர்ஷாந்த ஸங்கம். ஒன்று, சென்ற ஜநவரி மாஸத்தில் ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் ஸந்நிதி விஷயமாகச் செய்த சில வ்யவஸ்தைகளைப் பற்றி ஆலோசிப்பதற்காக 1913ஞ பிப்ரவரிமீ 2உ சேர்ந்தது. மற்றை இரண்டும், சென்ற ஆகஸ்டு ஸெப்டம்பர் மாஸங்களில் சேர்க்கப்பட்டன. இவைகளுள் மூன்று ஸங்கங்களில் ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிஹ்மாசார்யர், திருப்பாவை உபந்யாஸங்களைச் செய்தார். தமது திருமேனி அஸ்வஸ்தமாக இருக்கையிலும் அதைப் பாராட்டாமல் ஸித்தாந்தத்திலுள்ள உத்ஸாஹத்தைக்கொண்டே, கேட்குமவர்களுக்கு அம்ருத வர்ஷம் போன்ற இந்த உபந்யாஸங்களைச் செய்த ஸ்ரீ. சேட்லூர் ஸ்வாமிக்கு இந்த ஸபையின் அங்கத்தினர்கள் மிக்க க்ருதஜ்ஞதையுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

வர்ஷாந்த வரவு செலவு கணக்கு.

(1-10-12 முதல் 30-9-13 வரையில்.)

		வரவு.	செலவு.
வரவு - வருஷம் முதலில் கை இருப்பு	ரூபா.	9—11—2	
,, முதல் வகுப்பினரின் சந்தா	,,	37— 0—0	
,, இரண்டாவது ஷை	,,	20— 0—0	
செலவு- ஸபையின் 26-வது விதிப்படி பொதுக் கார்யதர்ஸிக்கு அனுப்பினது	,,		20—12—9
,, ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிஹ்மாசார்யருக்கு உபந்யாஸார்த்தம் ஸமர்ப்பித்தது	,,		15— 0—0
,, ஸ்டாம்பு அச்சுக்கூலி வகைரா	,,		7—15—9
	ஆக ரூபா.	66—11—2	43—12—6
30—9—13 ல் இருப்பு			22—14—8
	ஆக ரூபா.	66—11—2	66—11—2

இந்தக் கணக்கைப் பரிஶோதித்துப் பார்த்தேன்; இது ஸரியாகவே இருக்கின்றது.

எஸ். வாஸுதேவன்.
கார்யதர்ஸி,
ஸ்ரீ. அ. ம. ஸி. ஸபை.

மயிலாப்பூர், 25-10-13.

அ. வரதாசார்யர்.
25-10-13.

மதிராஸ் - சைதாப்பேட்டை பிரிவு.